

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

CITIȚI
IN
ACEST
NUMĂR:

SOCIALISMUL ȘI COSMOSUL

de B. Leapunov

(pag. 3-a)

Taliana Samoilova: ROLURILE MELE

(pag. 9-a)

IMPERATIVUL VREMII NOASTRE

Sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale, convocată spre a lua în dezbateră situația internațională și politica externă a țării noastre constituie, fără îndoială, un eveniment de cea mai mare însemnătate. Ea a subliniat marea importanță pe care Partidul Muncitoresc Român și guvernul țării noastre o acordă normalizării relațiilor internaționale și în primul rând rezolvării problemei dezarmării.

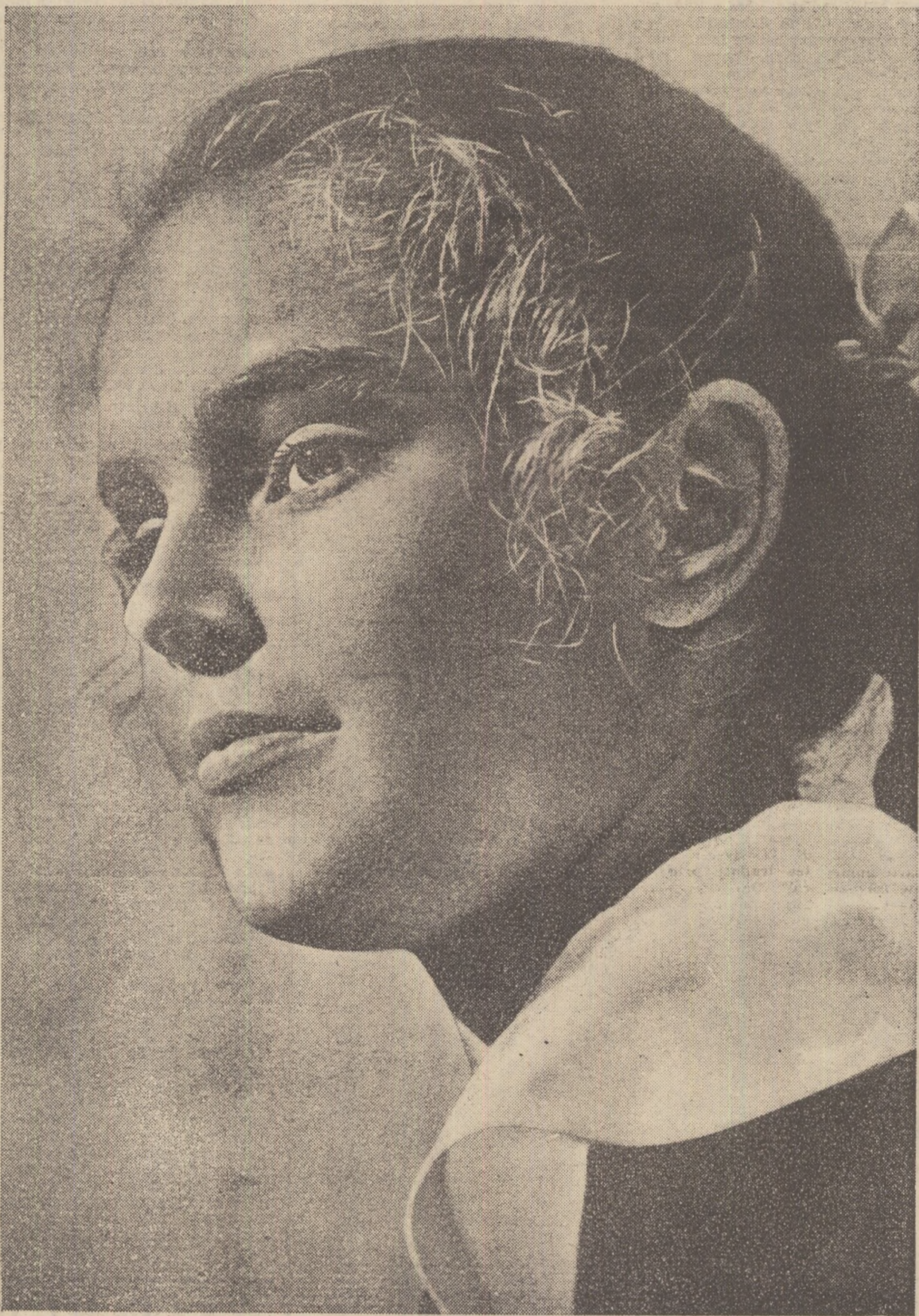
Obiectivul primordial al politicii externe a statului nostru este asigurarea unui viitor luminos pentru poporul român. Congresul al III-lea al Partidului a definit limpede politica externă promovată de Partidul Muncitoresc Român și de guvernul Republicii Populare Române ca o politică fermă de apărare a păcii. Această politică se inspiră din interesele cele mai vitale ale poporului. În curs de 6 ani poporul nostru va făuri o Românie de două ori mai puternică decât cea de astăzi, iar peste 15 ani — de 26 de ori mai puternică decât cea dinainte de război. Acestea sînt singurele „cuceriri” și „expansiuni” la care năzuiește poporul nostru și pe care le va traduce în viață cu armele păcii.

În aceste împrejurări, bîzindu-se pe prietenia și alianța indestructibilă cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări ale lagărului socialist, politica externă a statului nostru militează activ pentru mîșorarea încordării internaționale, pentru promovarea principiilor de coexistență pașnică, pentru zădărnicierea oricăror uneltiri ale cercurilor imperialiste agresive, pentru realizarea dezarmării generale și totale, pentru statornicirea unei păci trainice în lume. Așa cum a arătat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în raportul prezentat la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale cu privire la „Situația internațională și politica externă a Republicii Populare Române”, această politică „nu este dictată de considerente de conjunctură, ci este o orientare politică permanentă, luminată de farul învățăturii marxist-leniniste, fundamentată pe aprecierea științifică a raportului de forțe și a tuturor factorilor care influențează mersul evenimentelor pe arena internațională”.

Intr-adevăr, evenimentele de pe arena internațională confirmă în fiecare zi justețea aprecierilor cuprinse în Declarația Consfătuirii de la Moscova și în Manifestul Păcii din 1957, bazate pe teza că în epoca noastră forțele păcii au crescut într-o asemenea măsură încît a apărut posibilitatea practică a preîntîmpinării unui nou război mondial. Această posibilitate decurge nu din împrejurarea că imperialismul și-ar fi schimbat natura și ar fi renunțat la țelurile sale războinice, ci din faptul că raportul de forțe pe arena mondială s-a schimbat în favoarea forțelor păcii, democrației și socialismului, proces care se accentuează tot mai mult. În contextul acestor condiții obiective, de cea mai mare însemnătate au fost și sînt eforturile susținute depuse de Uniunea Sovietică pentru îmbunătățirea climatului internațional, spiritul de inițiativă al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și al guvernului sovietic, în frunte cu tovarășul Hrușciov, în promovarea coexistenței pașnice, fermitatea cu care dejoacă manevrele adepților încordării, perseverența cu care militează pentru unirea forțelor păcii. Guvernul Republicii Populare Române sprijină cu căldură inițiativele de pace ale Uniunii Sovietice, lupta perseverentă a U.R.S.S. pentru înlăturarea războiului ca mijloc de rezolvare a litliilor internaționale.

VEAC NOU

(continuare în pag. 2-a)

LA INCEPUT DE AN ȘCOLAR...

Recent, Teatrul de operă și balet din Novosibirsk a fost în turneu la Moscova, unde a înregistrat un mare succes. În fotografie: Scenă din opera „Tăunul” de A. Spadavecchia, prezentată pe scena Teatrului Mare.

Poezia românească în U.R.S.S.

Cine dintre marii noștri poeți de altădată ar fi putut spera să-și audă versul în bună limbă străină și să fie întâmpinat peste hotarele țării cu vorbele de prietenie: „Știu cine ești, te-am citit, te știu pe de rost”? N-aș putea măsura emoția pe care am încercat-o într-un tren sovietic, cind, acum cîțiva ani, un tânăr ofițer sovietic, apoi o fată, auzind că vin de la București, mi-au recitat drept răspuns de întâmpinare strofe din Eminescu. Cineva mi-a spus că sînt mulți tineri sovietici care în plimbările de iubire sub mesteceni și lună își recită unul altuia, ca din Lermontov sau Esenin, strofe din Eminescu.

Dificultatea ieșirii în lume a poeziei e pricinuită, se știe, mai mult decît în oricare ramură a literaturii, de limba ei, fiindcă pentru poet limba este o materie plastică modelată în chip specific și inedit, de care ține în foarte mare măsură efectul exprimării mesajului, efectul forței de convingere. Nici editorii, nici excelenții traducători sovietici nu s-au speriat de aceste condiții. Avînd tradiția unei experiențe extraordinare de bogate, poate cea mai bogată experiență de traducere literară din lume, traducătorii sovietici s-au apropiat cu talent, cu spirit științific și competență grijulie și

cu o dragoste entuziastă de textele marilor noștri poeți.

Îndată după eliberarea patriei noastre, am început să găsim tot mai des în revistele sovietice versuri ale poezilor romîni. În 1950, la centenarul nașterii lui Eminescu, cea mai mare editură sovietică tipărea un volum, într-un tiraj foarte mare. În 1956 apărea un Eminescu și la Tbilisi, în limbă georgiană; iar peste doi ani, Moscova scoala de sub tipar a doua ediție eminesciană, în douăzeci de mii de exemplare, cuprinzînd tot ce publicase marele poet în timpul vieții și foarte multe postume; acest al doilea volum rus rînduia, prin calitatea deosebită a traducerilor și prin eleganța tipăririi, pe Eminescu în rîndul marilor clasici universali, intrați în circulația firească.

Dar în același an, aceeași editură moscovită dădea publicului o Antologie a poeziei romînești, unde se găsește cele mai bune creații folclorice ale noastre, de la Miorița pînă la horele hazlii, și tot ce e mai bun în poezia noastră cultă, de la Ienăchiță Văcărescu pînă la Nicolae Labiș — 81 de poeți, 559 de poezii.

Traduceri în grupuri masive continuă să se facă din poezii noștri și

să apară în revistele ucrainene, bielorusse, kazahе, armene. Dar și volume. În 1959 a apărut o carte de Eminescu și în limba letonă.

Cu un an înainte, un volum vast prezentase cititorilor ruși o antologie bogată din opera poetică a lui Mihai Beniuc, iar la începutul acestui an apăruse și o culegere în rusesește din versurile Mariei Banuș.

Acum vreo două luni, cind Tudor Arghezi a împlinit 80 de ani, aniversarea i-a fost salutată de apariția unui mare volum elegant, cuprinzînd versuri din toate ciclurile argheziene.

Altădată, poezia noastră rămînea o comoară închisă într-un safeu. Lumea largă nu ne-o cunoștea. Intrarea în timp a artei nu se poate realiza abstract: ea depinde de intrarea în circulația mondială. Astăzi poezia noastră a fost repusă în drepturile ei. Dacă altădată, poezia noastră n-ar fi putut spune din acest punct de vedere, despre ea însăși, decît rostind cu tristețe ultimele versuri ale Lucațărului eminescian, claustrată cum era într-o lume rece în care prea puțini oameni aveau puțină s-o admira, azi situația ei s-a schimbat radical. Cu decenii în urmă, Mihai Beniuc scria:

Ca țaranul printre snopi de grîu,
Voi intra masiv și greu în vreme.

Datorită vremii noastre noi, precizarea poetului s-a împlinit, și pentru opera lui, și pentru toată poezia romînească.

Victor Kernbach

La cinematograful „Hudojstvennii” din Moscova: Festivalul filmului romînesc.

Imperativul vremii noastre

(urmare din pag. 1-a)

În epoca noastră, a arătat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, coexistența pașnică este o necesitate vitală pentru omenire. Numai niște oameni care și-au pierdut mințile pot împinge astăzi lucrurile spre război. Tehnica militară modernă a atins un astfel de nivel încît folosirea ei ar aduce omenirii jertfe, distrugerii și calamități incomparabile cu cele din războaiele trecute. Faptul că superioritatea în domeniul armelor celor mai moderne nu este astăzi de partea forțelor agresive este un element important pentru preîntîmpinarea războiului. Dacă cercurile agresive imperialiste și-ar pierde capul și s-ar lansa într-o aventură războinică, popoarele ar pune capăt pentru todeauna sistemului capitalist generator de războaie. Socialismul însă nu are nevoie să fie impus pe calea armelor, cu ajutorul războiului. El va triumfa prin însăși logica istoriei, datorită exemplului pe care-l constituie pentru toate popoarele, prin ajungerea și depășirea din punct de vedere economic a celor mai avansate țări capitaliste, prin marile avantaje ale sistemului socialist, prin pilda pe care o va oferi tuturor popoarelor înaltul nivel de trai și de cultură al oamenilor în socialism și în comunism.

Principala problemă, problema cheie a vieții internaționale, este fără îndoială problema dezarmării. Necesitatea dezarmării este astăzi alit de imperioasă încît nici un guvern, nici o țară nu mai pot nega însemnătatea și urgența problemei. Criteriul hotărîtor în determinarea atitudinii în problema dezarmării îl constituie însă nu vorbele ci faptele. Iar faptele ar arătat pînă acum că deși reprezentanții autorizați ai puterilor occidentale s-au pronunțat uneori în favoarea dezarmării, vorbele lor n-au fost nicidecum urmate de acțiuni corespunzătoare. Mai mult, opinia publică mondială a avut nenumărate prilejuri și tot timpul să se convingă că Statele Unite au conceput tratativele de dezarmare numai ca un paravan în spatele căruia să continue cursa înarmărilor, spre a înșela vigilența popoarelor. Acesta a fost și motivul pentru care țările socialiste din Comitetul celor zece, inclusiv țara noastră, au hotărît să întrerupă lucrările Comitetului și să transfere discutarea problemei dezarmării organului de resort competent, — Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite. „Noi considerăm — a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — că lucrurile nu pot rămîne în impasul în care au fost aduse de puterile occidentale. Fără a subestima greutatea și piedicile existente în calea unui acord de dezarmare generală și totală, noi credem că oricît de serioasă ar fi aceste dificultăți ele pot fi învinse, dacă și puterile occidentale vor da dovadă de luciditate și realism”.

La fel ca în problema dezarmării, Partidul Muncitoresc Român și guvernul nostru socotesc că aderarea la principiul negocierilor ca și la celelalte principii ale coexistenței pașnice trebuie să fie susținută de acțiuni concrete, de atitudini consecvente în favoarea triumfului lor în viața publică internațională. Plecînd de la aceste considerente, guvernul român a manifestat inițiativă și perseverență în rezolvarea unor litigii cu țări capitaliste — ca de pildă, rezolvarea litigiilor financiare cu Grecia, Elveția, Franța, Statele Unite și alte țări —, a acordat atenția cuvenită promovării bunelor relații cu statele din cadrul zonei noastre geografice, promovează cu consecvență dezvoltarea schimburilor comerciale. Aceleași considerente au determinat guvernul român să propună înscrierea pe ordinea de zi a apropiatei sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. a unui punct intitulat „Acțiuni pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate dintre state europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite” și a problemei „Măsuri pentru promovarea în rîndurile tineretului a idealilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare”.

Păstrînd mereu trează vigilența poporului nostru față de uneltirile cercurilor agresive îndreptate împotriva păcii, Partidul Muncitoresc Român și guvernul țării noastre înțeleg să-și îndrepte și pe viitor întreaga lor energie pentru a face să triumfe principiile coexistenței pașnice, necesitate vitală a lumii în care trăim.

Intregul nostru popor a aflat cu sentimente de adîncă bucurie vestea că delegația care va reprezenta țara noastră la apropiata sesiune a O.N.U. va fi condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, exponentul cel mai autorizat al năzuințelor noastre de pace. Faptul acesta va sublinia cu și mai multă tărie dorința sinceră a poporului nostru de a-și aduce contribuția la rezolvarea celei mai arzătoare probleme a vieții internaționale: dezarmarea.

VEAC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL
A.R.L.U.S.

Redacția și administrația: București,
Str. Ioa Ghica, 5 telefon 13.83.10.

ABONAMENTE:
pe 3 luni, 10 lei; pe 6 luni, 20 lei;
pe un an 40 lei.

Socialismul și Cosmosul

In ultimul timp, limbile po-
poarelor lumii s-au îmbogă-
țit cu un nou cuvânt rusesc.
La binecunoscutele „spuțnik”
și „lunnik” s-a adăugat „ka-
rabi” (*). Lansarea masivelor
nave-satelit sovietice în ve-
derea studierii condițiilor
viitorului zbor al omului în
spațiile interastrale a stîrnit
ecouri entuziaste în toate
continentele. Noua faptă de
eroism a poporului sovietic,
în interesul întregii omeniri,
este încă o dovadă convin-
gătoare despre mărețul
progres al științei și tehnicii
în patria noastră socialistă.

Intreaga lume își va aminti de remar-
cabilele succese ale Uniunii Sovietice
atunci cînd piciorul omului va înscrie
pe suprafața Lunii, cînd
planetele Venus și Marte vor fi fotogra-
fiate de aproape, sau cînd, în sfîrșit,
cei dintii exploratori inter-planetari se
vor întoarce pe Pămînt cu un pretios
bagaj de cunoștințe... Își va aminti cu
recunoștință și admirație.

Succesele Uniunii Sovietice în studie-
rea spațiului cosmic sînt unanim recu-
nosute. Chiar și dușmanii noștri trebuie
să recunoască că U.R.S.S. a realizat o
faptă de eroism în cîmpul științei, că
poporul sovietic a pus bazele înfăptui-
rii unui vis sfînt al omului. „... Rusii
experimentează acum aparate și insta-
lații pe care noi nu putem să le pla-
săm pe bordul rachetelor noastre — a
scris „New York Mirror” cu prilejul lan-
sării navei-satelit. Ceea ce face ca ru-
sii să dobîndească mari progrese în a-
ceste importante domenii de cercetare,
pe care noi le-am putea intensifica
abia cître sfîrșitul anului 1963”.

Mărturisirile de acest fel caracte-
rizează în general presa occidentală din
clipa cînd cel dintii satelit artificial so-
vietic a fost lansat pe orbită.

Prima noastră victorie în Cosmos a
produs o impresie puternică mai ales
asupra celor care socoteau că astfel de
succese pot fi dobîndite numai de
Statele Unite, cea mai puternică țară
capitalistă. Prestigiul americanilor o-
bișnuți să se fălească cu superiorita-
tea lor tehnică, cu nivelul de dezvoltare
al științei lor, a suferit atunci mult.

Se înțelege, nu din intîmplare proiec-
tul primului satelit artificial american
căpătase un nume simbolic „Vanguard”.
Cu toate acestea, „Vanguard” s-a pla-
sat în ariergardă! Eșecurile au urmat
unul după altul. În Cosmos au fost apoi
trimise patru rachete „Pioneer” (și a-
cest nume a fost dat tot „cu tîlc”), dar
trei s-au întors fără nici o glorie, fără
să fi atins Luna. Și abia a patra a de-
venit un mic satelit al Soarelui. Nu de
mult s-a ivit încă un satelit american al
Soarelui. Greutatea acestor două plane-
tute nu poate fi însă nici măcar pusă în
cumpănă cu aceea a planetei noastre
artificiale.

Pentru americani și aliații lor din tot
soiul de pacte militare, rămînerea în
urmă a S.U.A. a fost cu totul neaștep-
tată, atît de puternic era înrădăcinată
în conștiința Occidentului convingerea
în înăpoierea U.R.S.S. Căci America a
fost aceea care a creat prima bombă
atomică, a construit primul submarin a-
tomic și a făcut o reclamă zgomotoasă
experiențelor cu rachete. Dar cîrind s-a
văzut limpede că monopolul atomic al
americanilor nu mai există, iar în ce pri-
vește succesele experiențelor cu rachete
s-a văzut că U.R.S.S. a întrecut în scurt
timp S.U.A., fără zărvă și senzație.

Care-i cauza superiorității, atît de vă-
dit și de elocvent demonstrată, a
U.R.S.S.? E o întrebare pe care și-au
pus-o și continuă să și-o pună în Occi-
dent oamenii cei mai diverși. Firește, a-
firmațiile unor propagandiști burghezi că
succesele Uniunii Sovietice s-ar explica,
chipurile, prin faptul că la noi nu există
greve, că „comisarii bolșevici” i-au
„obligat” pe oamenii de știință să cree-
ze rachete cosmice provoacă acum nu-
mai ilaritate. Explicația este atît de nai-
vă și de absurdă încît stîrnește risete
chiar și în cercurile dușmanilor comu-
nismului. Cei mai obiectivi și mai serioși
dintre aceștia sînt siliți să recunoască
că pricina trebuie căutată în primul rînd
în însuși caracterul orînduirii sovietice
socialiste.

Urșia ei forță însuflețitoare, călîtă în
munca eroică a poporului, a purtat eco-

nomia noastră pe drumul unui neînca-
tat avînt. Proprietatea socială asupra
mijloacelor de producție, planificarea e-
conomiei, forța industriei socialiste — in-
dustria calitativă nouă, nouă în ce pri-
vește rolul ei social — ne ajută să re-
zolvăm problemele cele mai complicate,
să realizăm idei grandioase prin îndrăz-
neala lor științifică și tehnică.

Fără un sistem de învățămînt larg și
cu adevărat democratic n-ar fi fost pos-
ibilă dezvoltarea atît de vertiginosă a
științei. Noi am întrecut S.U.A. în pre-
gătirea cadrelor științifice și tehnico-in-
ginerești. Sistemul nostru de învățămînt
se perfecționează mereu, asigurînd spe-
cialiști cu o înaltă calificare tuturor ra-
murilor economiei și științei.

Larga rețea a institutelor de cercetări
științifice are tot ce-i este necesar spre
a desfășura o activitate rodnică: mij-

precizie, fără instalații automate cu ac-
țiune sigură, fără măiestria construc-
torilor și talentul oamenilor de știință,
fără o producție industrială de prim
rang. Toate acestea înseamnă că ra-
cheta cosmică este o izbindă a meta-
lurgiei și chimiei, a radioelectronicii și
construcției de aparate și a multor altor
ramuri ale științei și tehnicii sovietice.
Fără baza tehnică materială, puternică
și dezvoltată, de care dispune astăzi
Uniunea Sovietică, noi n-am fi putut să
creăm o tehnică a rachetelor care să
ne asigure izbînzii mărețe în Cosmos.

Orice idee inginerească rămîne doar
pe hîrtie dacă întrece puterile industriei.
Rachetele sînt o minune tehnică a ve-
cului al XX-lea, sînt nu numai un rod
al gîndirii constructorilor și inginerilor, ci
și rezultatul muncii celor care au exe-
cutat-o, al muncitorilor din industrie.

șei noastre, de întreaga dezvoltare a so-
cietății sovietice, sub conducerea Parti-
dului Comunist.

Dezvoltînd tehnica rachetelor, cercurile
reacționare din Occident urmăresc folo-
sirea lor în scopuri militare.

Toate eforturile specialiștilor în rache-
te din Germania fascistă au fost îndrepta-
te spre folosirea rachetelor în război.
Rachetele „V-2” au semănat moartea în
orașele Angliei. Apoi hitleriștii au pro-
iectat rachete și pentru bombardarea
New York-ului și numai înfrîngerea Ger-
maniei i-a salvat pe americani de la in-
cercările cumplite prin care au trecut
englezii. Astăzi, germanul Werner von
Braun, constructorul rachetelor „V-2”
participă activ la elaborarea tehnicii ra-
chetelor în S.U.A.

Militarismul american pășește pe ur-
mele hitleriștilor. Presa din Statele Uni-
te nu se sfiește să arate fățiș că Penta-
gonul acordă o mare importanță milita-
ră sateliților artificiali ai Pămîntului.

Nu-i lipsit de interes să amintim de
aceste rînduri, publicate acum cîțiva ani
în revista de tristă amintire „Collier's”:
„Stația interplanetară poate fi transfor-
mată într-un mijloc de transport extra-
ordinar de eficient al bombelor atomi-
ce... Micile rachete înaripate, cu încăl-
cătura atomică explozivă, vor putea fi
lansate de pe stația interplanetară în
așa fel încît să lovească ținta aleasă cu
viteze ultrasonice. Prin observarea si-
multană, cu ajutorul radarului, atît a
rachetelor cît și a țintei, cele dintii vor
putea fi ghidate cu precizie spre orice
punct de pe suprafața Pămîntului.”
Aceste rînduri au fost scrise de același
Werner von Braun!

Cu totul altele sînt ideile care îi că-
lăuzesc pe făturătorii sovietici de rachete
cosmice. Ţelul lor este slujirea progresu-
lui pașnic al omului, victoriile sale asu-
pra naturii, bunăstarea și fericirea. Noi
nu am creat rachete „V”, mijloaca de
atac asupra orașelor din spatele fron-
tului. Noi nu am aruncat bombe atomi-
ce și nu ne-am făcut vinovați de trage-
dia fără seamăn a Hiroșimei. Savanții
noștri — printre care s-a aflat și inte-
meietorul astronauticii, Konstantin Tio-
kovski — n-au lansat niciodată apeluri
la folosirea rachetelor ca armă de dis-
trugere în masă.

De la bun început, Uniunea Sovietică
și-a concentrat eforturile spre folosirea
tehnicii rachetelor în scopuri științifice.
Odată cu lansarea, în anul 1933, a pri-
mei noastre rachete meteorologice, a in-
ceput pregătirea sistematică pentru stu-
dierea marilor înălțimi. Comunicările în
legătură cu rezultatele acestor cerce-
tări, făcute la conferința de la Paris
din anul 1956, au stîrnit un interes una-
nim.

Iar în anul care a urmat, 1957, lumea
a fost zguduită de știrea lansării pri-
mului satelit artificial al Pămîntului. Im-
presia produsă de acest eveniment a fost
copleșitoare. De atunci, propagandiștii
burghezi au început să caute febril un
răspuns la întrebarea: de ce a întrecut
Uniunea Sovietică — S.U.A.?

Întrebarea este pusă acum din nou cu
aceeași tărie, deoarece întreaga lume
e mariora unor noi succese sovietice.

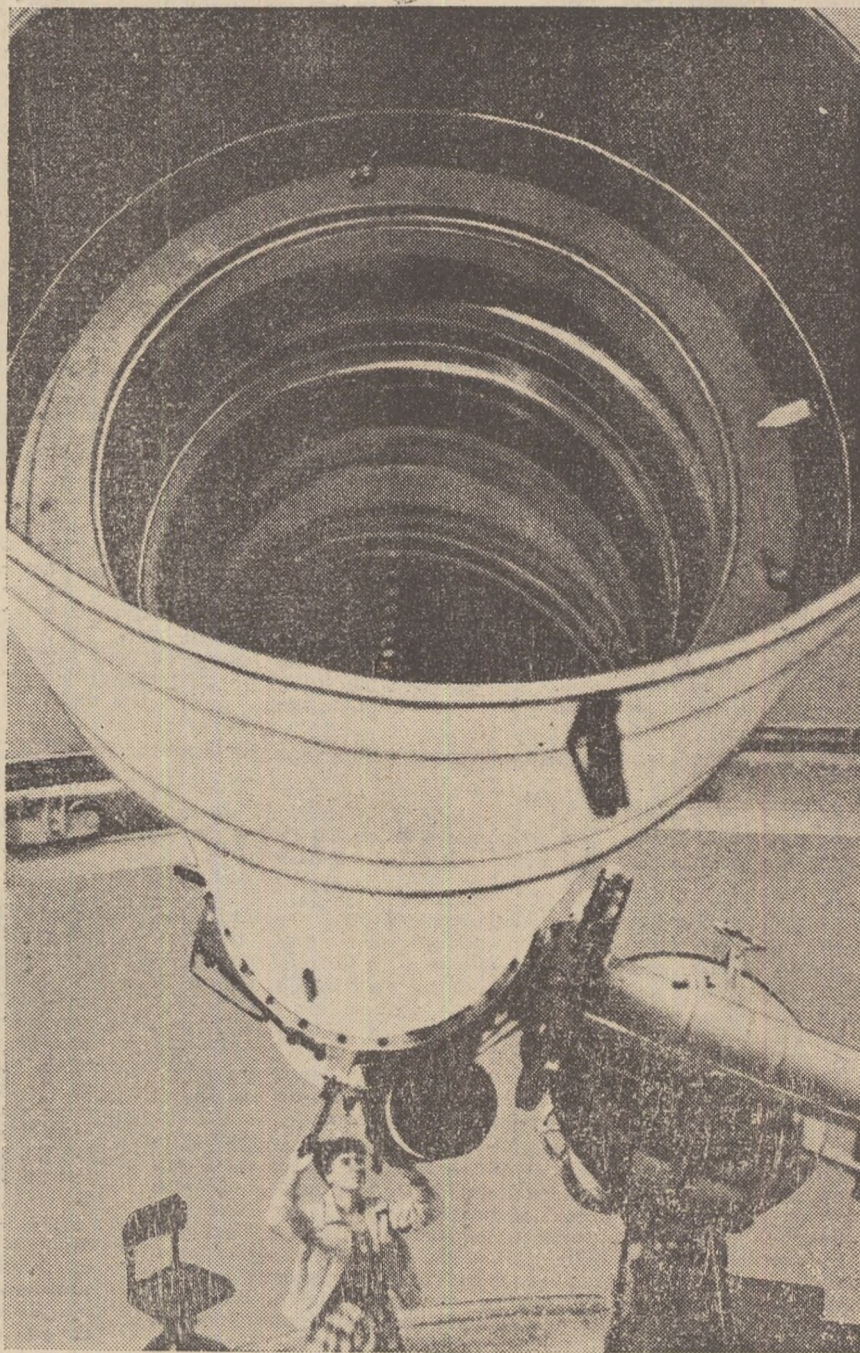
„Să aibă oare poporul sovietic vrea
formula magică pe care nu o cunosc alte
state?” — se întreba un ziar ceylonez.
Iar răspunsul a fost: — „Da, formula a-
ceasta este socialismul științific!”.

Salutînd progresul pașnic al științei
care și-a consacrat eforturile slujirii
omului, prietenii noștri numesc rachetele
sovietice stele ale socialismului, stele ale
păcii.

Iar dușmanii păcii ar trebui să țină
bine minte că poporul sovietic, popor
creator, ocupat cu munca pașnică, nă-
zuind spre prietenie și colaborare cu
toate popoarele, va ști, în aceeași timp,
să răspundă la orice provocare și agre-
siune cu forța de temut și nimicitoare a
armei sale.

Rachetele sovietice își urmează impetu-
tos drumul în Cosmos făcînd să vibre-
ze de bucurie inimile noastre, inimile tu-
tutor oamenilor cinstiți, iubitori de pace
de pe Pămînt, făcîndu-le să tresalte de
bucurie și mindrie pentru succesele fără
seamăn ale lumii socialiste care se află
în avangarda omenirii.

B. Leapunov

Scrutînd lumi necunoscute...

loace, utilaj, cadre cu o pregătire mul-
tilaterală. Și nu trebuie să fii numaidec-
cit savant pentru a înțelege că numai o
știință foarte dezvoltată poate asigura
crearea de rachete geofizice și cosmice
atît de perfecționate ca acelea pe care
le avem noi astăzi. Dar știința sovietică
se află în frunte nu numai în domeniul
tehnicii rachetelor. Sincrofazotronul nos-
tru, succesele noastre în fizica nucleară
și tehnica atomică, aportul nostru la cer-
cetările făcute în cadrul Anului Geofizic
 Internațional și multe altele dovedesc
lumii forța științei sovietice.

Rachetele cosmice nu pot fi construite
fără aliaje speciale în stare să suporte
temperaturi și sarcini mari, fără combus-
tibili foarte eficienți, fără motoare de
rachetă puternice, fără aparate de mare

Industria noastră dispune de o armată
de muncitori calificați, adevărați maeștri
în meseria lor.

Un alt factor de excepțională însem-
nătate este entuziasmul oamenilor so-
vietici, nesecata lor inițiativă creatoare,
înaltul lor nivel ideologic. Toți observa-
torii obiectivi care ne-au vizitat țara au
putut vedea cu cită însuflețire și dirze-
nie muncesc oamenii noștri, cum este
preluată fiecare inițiativă înaintată, cu-
rajoasă, cit de puternic este interesul
opinie publice sovietice față de dezvoltă-
rea, de succesele fiecărui cetățean.

Aceasta este „baza socialistă” de pe
care au fost și vor fi lansate și în viitor
rachetele cosmice sovietice? Victoriile
dobîndite de noi în Cosmos au fost pre-
gătite de întreg mersul progresului nos-
tru tehnic, de țelurile pașnice ale știin-

* Navă (în limba rusă) n. n.

Cum s-a născut expoziția noastră

DOCUMENTE
CONTEMPORANE

Nu de mult am deschis la București expoziția „Impresii din U.R.S.S.”. Ea este rodul unei recente călătorii pe care am făcut-o la Moscova și Leningrad.

De cum am pus piciorul pe pământul sovietic ne-a copleșit o asemenea bogăție de impresii, încât am simțit nevoia să le așternem pe hirtie. Am creionat schițe fugare, apoi ne-a venit ideea ca la întoarcerea în țară să le prelucrăm și să deschidem o expoziție.

Odată luată această hotărâre, ne-am apucat de lucru. În munca noastră am fost ajutați neprecupețit de Uniunea artiștilor plastici din

de SARU și

Gion

Moscova și Leningrad, în frunte cu marele pictor Gherasimov, președintele Uniunii. Pentru grija și bunăvoința pe care colegii noștri sovietici ni le-au arătat tot timpul, ținem să le mulțumim din suflet și pe această cale.

În centrul atenției noastre a stat, bineînțeles, chipul omului sovietic, pe care l-am urmărit pe stradă, în metrou, în săli de spectacol, în mij-

locul belșugului din marile magazine, în colhozuri, în uzine și chiar la el acasă.

Cu multă bucurie și căldură am fost primiți de membrii colhozului „Maxim Gorcki” de lângă Moscova. Am vizitat marea gospodărie a acestui colhoz multimilionar. Am cunoscut admirabile chipuri de frunzași în muncă, ca agronomul Abramenco, candidat în științe, Iulia Bibikova și mulți alții. Ne-au pozat cu simplitate, cu plăcere și ne-au invitat să deschidem expoziția și la ei la colhoz, invitație pe care am primit-o cu cea mai mare bucurie și pe care sperăm s-o putem satisface.

Multe cunoștințe de neuitat am făcut și la uzina de rulmenți din Moscova, care este membră colectivă a Asociației de prietenie sovieto-romină. Aici ne-am îmbogățit schițele cu portretele celorva dintre conducătorii uzinei, precum și ale unor muncitori.

Ne-a impresionat în mod deosebit secția total automatizată. Pe un spațiu imens, mașinile funcționează ca ceasornicul, fără să fie supravegheate de oameni. Ici și colo, la distanțe extrem de mari, se poate vedea câte un om controlând uriasa aparatură.

Eroii Muncii Socialiste tovarășii Leonov și Zaicencov, de la uzina „Kirov” din Leningrad, de două ori laureați ai Premiului Lenin, ne-au uimit (în timp ce pozau) cu cunoștințele lor multilaterale și cu competența lor în materie de artă plastică.

O adevărată sărbătoare pentru noi a fost apoi vizita la o seamă de scriitori, oameni de teatru, artiști plastici.

Cunoscutul dramaturg Vsevolod Ivanov ne-a vorbit cu multă dragoste despre țara noastră. La fel și maestrul scrisului Boris Polevoi, care s-a dovedit a fi un foarte bun cunoscător și iubitor al artei noastre populare și al artei noastre plastice.

Criticul de artă plastică Valentin Brodski din Leningrad ne-a vorbit despre Grigorescu, Luchian și Petrescu, de parcă ar fi trăit printre ei. Un mare prieten al țării noastre este și Irakli Andronikov, vicepreședinte al Asociației de prietenie sovieto-romină, om de cultură cu preocupări multilaterale.

Am vizitat apoi pe artiștii plastici Nikolai Jukov din Moscova și Kurdov din Leningrad. Jukov s-a vădit în

creația lui un fin psiholog care surprinde în special chipuri de copii cu o deosebită veridicitate. O altă preocupare a lui Jukov este redarea măreței figuri a lui Lenin. Am admirat opera artistului într-o expoziție personală.

Pictorul Kurdov ne-a arătat câteva cicluri de desene, litografii și acuarele inspirate din lupta poporului și a Armatei Sovietice pentru alungarea fasciștilor. Întâlnirea cu pictorul Serghei Gherasimov, artist al poporului din U.R.S.S., președintele Uniunii artiștilor plastici din U.R.S.S., a fost dintre cele mai plăcute. Pictorul ne-a vorbit despre perspectivele artei realist-socialiste, subliniind contribuția pe care au adus-o românii la Expoziția de artă plastică de la Moscova.

Pe talentatul caricaturist Ivan Semionov, l-am vizitat atât la redacția revistei „Krokodil”, unde lucrează, cât și acasă, unde am angajat o dispută profesională care s-a dovedit deosebit de rodnică.

La Leningrad am luat parte la o ședință de lucru a cunoscutului colectiv de caricaturiști „Karandaș”. Din acest colectiv fac parte toți caricaturiștii de talent din Leningrad. Programul lor este foarte variat și cu admirabile rezultate.

La Moscova am asistat la vernisajul expoziției pictorului Niiski și a sculptorului Ciarkov. Pe lângă calitatea lucrărilor expuse ne-a impresionat entuziasmul sincer al colegilor lor: pictori, sculptori și graficieni, care considerau succesul exponanților ca un succes al tuturor.

Am vizitat redacțiile revistelor și ziarelor *Iskusstvo*, *Izvestia*, *Krokodil*, *Inostrannaia literatura*, *Vecernii Leningrad*, și altele, unde în timpul discuțiilor, foarte utile pentru noi, am surprins chipuri ale conducătorilor lor. Câteva dintre aceste publicații au făcut loc în coloanele lor unui număr de desene de ale noastre, însoțite de articole care ne prezentau publicului.

Ne-au inspirat chipuri de eroi, ca acelea ale scriitorului colonel Borzenko, Erou al Uniunii Sovietice, ale mamei neuitaților Zola și Șura, care ne-a vorbit emoționant despre copiii ei. În sfârșit, am căutat să redăm belșugul în care trăiește astăzi poporul sovietic.

Desigur, încercarea noastră este o imagine foarte palidă a celor văzute, dar ea oglindește totuși, credem, admirația noastră pentru marele popor sovietic și realizările lui istorice, dorința de a contribui cu modestele noastre resurse la stringerea tot mai puternică a relațiilor frățesti dintre România și Uniunea Sovietică.

Copii la Poarta Olandeză

desen de GION

Un mare congres de orientalistă

Mai întâi: ce este orientalistă? Este mai mult decât o știință, este un conglomerat de domenii și de ramuri ale științelor. Ea studiază istoria, literatura, cultura, limba, economia popoarelor din orient. Dar însuși orientul este înțeles într-un fel foarte larg: deoarece unele popoare se întind pe suprafețe mari și influența lor depășește teritoriul pe care locuiesc, sînt foarte greu de stabilit limitele apusene ale orientalistă. Să luăm bunăoară cultura arabă: efectele ei se simt pînă în extremul orient, dar și în mare parte a Africii; popoare de limbă arabă trăiesc pînă la Oceanul Atlantic. Se înțelege, în aceste condiții, că nu se poate aștepta de la o singură persoană să stăpînească tot complexul de fapte pe care le îmbrățișează orientalistă, ci fiecare specialist își are domeniul său mai mult sau mai puțin restrîns, iar asupra celorlalte domenii are numai cunoștințe generale.

Locul ideal pentru dezvoltarea cercetărilor de care ne ocupăm aici este Uniunea Sovietică. Deoarece pe vasta întindere din centrul Europei pînă la Oceanul Pacific se vorbesc limbi aparținînd aproape tuturor familiilor din lume, iar unele dintre ele se vorbesc numai în Uniunea Sovietică, e foarte greu de făcut orientalistă fără documentare pe teren în U.R.S.S., și aceasta cu atât mai mult cu cît as'azi locuitorii din Uniunea Sovietică depășesc în general din punct de vedere cultural pe cei de aceeași origine rămași în afara granițelor sovietice. La aceasta se adaugă că și de popoarele africane se ocupă intens oamenii de știință sovietici, iar sprijinul guvernului U.R.S.S. este simțit în Asia și în Africa ori de câte ori este nevoie de el.

Tocmai din cauza vastității și diversității faptelor de cercetat și din cauză că limitele sînt greu de stabilit, în Uniunea Sovietică s-a ajuns la ideea ca Institutul de orientalistă să fie scindat în două, creîndu-se un institut pentru popoarele Asiei și altul pentru popoarele Africii, bineînțeles fără a se rupe legătura între unele și altele.

Sînt aproape 90 de ani de cînd specialiștii au început să se adune periodic în congrese de orientalistă, pentru a se cunoaște între ei, pentru a face schimb de informații și de păreri și pentru a se ajuta reciproc. Primul congres s-a ținut la Paris, la 1873, iar cel de al treilea, la 1876, la Petersburg, oraș care încă de pe atunci constituia unul dintre cele mai importante centre de studii orientale. Anul acesta s-a ținut cel de al 25-lea congres, de astă dată la Moscova.

Cu drept cuvînt, s-a atras atenția că, în multe privințe, acest al 25-lea congres reprezintă o cotitură în istoria orientalistă. În primul rînd prin numărul enorm al participanților: mai bine de 2.000, din peste 60 de țări. În al doilea rînd prin prezența delegațiilor din numeroase state care și-au cîștigat recent independența și care au luat parte pentru prima oară la un astfel de congres: s-au întîlnit la Moscova specialiștii din Guineea, din Ghana, din Camerun, din Mali, din Madagascar etc. În al treilea rînd prin marea număr de comunicări: 767, prezentate în cele 20 de secții în care s-au împărțit congresiștii. În al patrulea rînd, în sfîrșit, prin atmosfera de prietenie în care au decurs lucrările, prin intenția imensei majorități a delegațiilor de a contribui la întărirea spiritului de cooperare între popoare și de consolidare a păcii.

Salutînd pe participanți în numele guvernului sovietic, A. I. Mikoian, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., a subliniat deosebit de mult între Uniunea Sovietică de azi și Rusia țaristă din timpul celui de-al treilea congres, cum și deosebirile dintre congresiștii de azi și cei din trecut. Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, care a fost punctul de plecare pentru uriașele progrese repurtate în toate domeniile de Uniunea Sovietică, a avut o influență covîrșitoare și în înnoirea orientalistă. Nu numai că eliberarea popoarelor sovietice a însemnat un viguros imbold pentru luptătorii împotriva asuprii și exploatării, în Asia și în Africa, pe care Uniunea Sovietică i-a ajutat și îi ajută tot mai mult prin politica ei generoasă și francă și prin acorduri economice, dar popoarele din orientul sovietic, cu sprijinul oame-

nilor de știință ruși, au pornit cu pași de uriaș pe calea dezvoltării lor economice și culturale. E destul să reținăm câteva dintre cifrele prezentate de A. I. Mikoian: în R.S.S. Kazahă, în anii puterii sovietice, producția industrială globală a crescut de 50 de ori; în Uzbekistan, la 10.000 de locuitori sînt 110 școli, de 3 ori mai mult decît în Franța, de 7 ori mai mult decît în Turcia și de 16 ori mai mult decît în Iran. Prin aceasta și orientalistă sovietică a căpătat un avînt nemaîntîlnit. Acest lucru s-a concretizat în zecile de standuri în care au fost expuse lucrările publicate, în limbile lor materne, de orientaliștii sovietici, cum și în numeroase expoziții și alte manifestări culturale ale popoarelor din orientul sovietic. Aceasta constituie un ajutor direct și studiilor elaborate în afara granițelor U.R.S.S. Din materie pentru știință, oamenii din Asia și Africa s-au transformat în creatori ai științei.

A. I. Mikoian a subliniat cu tărie faptul că orientalistă nu mai înseamnă numai studiul trecutului, ci trebuie să acorde prima importanță cercetării prezentului, să ajute la dezvoltarea economiei și a culturii țărilor orientale. Orientalistă își justifică existența numai dacă ajută efectiv popoarele să-și rezolve problemele esențiale pentru dezvoltarea lor.

Pe lângă reprezentanții țărilor de curînd eliberate, pe lângă numeroșii participanți din țările occidentale, au fost prezenți foarte numeroși delegați din țările lagărului socialist: aproape 400 de sovietici (cu aproape 300 de comunicări), 85 din R.D.G., 61 din Cehoslovacia etc. Au luat parte la lucrări și 6 romîni, dintre care 4 specialiști în turcologie. Doi dintre ei, Mihail Guboglu și Vladimir Drimba, au prezentat câte o comunicare și au prezidat câte o ședință de secție. O comunicare cu privire la originea armenilor a fost prezentată de Vlad Băncăleanu în secția de caucazologie. Toate au fost bine primite de asistență, ceea ce constituie o încurajare pentru oamenii de știință romîni ca să dezvolte cercetările privitoare la popoarele orientale. Și ceilalți membri ai delegației noastre au luat parte activă la lucrări, intervenînd în discuții și prezentînd rezultatele studiilor efectuate la noi. Dar cel mai important lucru este că tinerii noștri specialiști au avut ocazia să cunoască direct știința de peste granițe și să-și îmbogățească astfel experiența.

Primul zbor pe itinerariul Pământ - Cosmos - Pământ a fost realizat. Odată cu el a fost încheiată o etapă extrem de importantă și de mare răspundere pentru zborul în Cosmos: readucerea navei pe Pământ.

Publicăm mai jos câteva concluzii ale oamenilor de știință sovietici în legătură cu primul zbor pe itinerariul Pământ - Cosmos - Pământ.

Viata în cabina cosmică

Principalele probleme pe care trebuia să le rezolve experiența medico-biologică efectuată pe cea de-a doua navă cosmică erau: studiul influenței pe care o exercită asupra animalelor imponderabilitatea, fazele de trecere de la accelerație la imponderabilitate și de la imponderabilitate la accelerație. În plus, a fost cercetată influența exercitată de radiația cosmică asupra diverselor animale și asupra plantelor aflate în interiorul navei.

Datele științifice despre starea funcțiilor fiziologice ale animalelor în timpul zborului au fost recepționate prin intermediul unei aparaturii speciale — radiotelemetrice. Pentru a avea o imagine mai clară a stării animalelor și a comportării lor a fost realizată, pentru prima oară, transmiterea teleimajinilor de pe bordul navei pe Pământ.

Starea sănătății animalelor în timpul zborului a fost studiată cu mare atenție și a fost urmărită după schimbările de puls și de respirație în diferite perioade ale zborului.

Frecvența contracțiilor inimii la animalele sănătoase, în stare liberă, variază aproximativ între 50—70 și 120—130 bătăi pe minut. Explicația acestor oscilații? Inima ciinelui (la fel ca și inima omului) suportă în permanență influențe considerabile din partea nervului vag care frânează activitatea inimii. La ciini, frecvența respirației variază între limite și mai mari: de la 10—20 până la 200—300. Aceasta din cauză că actul respirației asigură ciinilor nu numai inspirația și expirația, ci și reglementarea temperaturii corpului. Ciinii n-au glande sudoripare și de aceea cedarea căldurii se realizează prin evaporarea apei în cursul respirației.

Dar respirația accelerată la ciini se datorează nu numai creșterii temperaturii mediului inconjurător. Fenomenul poate fi generat și de diverși factori care influențează asupra excitabilității sistemului nervos.

Înainte de lansarea navei-satelit, la ciinele Strelka frecvența pulsului era de 90, iar frecvența respirației de 60; ciinele Belka aveau frecvența pulsului 75, iar frecvența respirației 24. Acești parametri nu depășesc limitele normale și arată că animalele erau liniștite înainte de zbor, adică destul de bine antrenate și obișnuite cu experiențele.

În partea efectivă a zborului frecvența pulsului ciinilor a crescut până la 150—160 bătăi pe minut, iar frecvența respirației a atins, la unul dintre ei, cifra 240. Creșterea frecvenței pulsului și respirației animalelor a fost rezultatul influenței exercitate de excitația sonoră și de suprasarcina degajată de funcționarea motorului de rachetă.

Schimbările acestea nu sînt de natură patologică. Și pulsul omului în stare de repaus variază între 50 și 90 de bătăi, iar în cursul unor exerciții fizice, un marș pe distanța de 100 m., de pildă, frecvența pulsului este de 160—200 bătăi pe minut.

Dacă ținem seamă că în cursul exercițiilor la centrifugă animalele aveau o frecvență a pulsului de 120—130 și chiar mai multe bătăi, înțelegem că creșterea frecvenței pulsului și a respirației în perioada de zbor trebuie considerată ca o reacție normală de adaptare.

Firește, activitatea vitală normală a animalelor a fost asigurată de funcționarea ireproșabilă a aparaturii, care a reglementat, automat, compoziția gazoasă, temperatura și presiunea aerului din cabină. Temperatura aerului inconjurător a fost menținută la 20 grade Celsius, presiunea barometrică — la 760 mil-

metri pe coloana de mercur; în aer a fost suficient oxigen și nu s-a înregistrat nici un surplus de acid carbonic. În felul acesta, animalele au avut, în timpul zborului pe orbită, condiții „terestre” aproape normale. Singurul factor nou pentru ele a fost imponderabilitatea. Deși a durat aproape 24 de ore, starea de imponderabilitate nu a lăsat urme patologice asupra animalelor.

Problema securității zborului în spațiul cosmic mai cere un studiu minuțios, care va putea fi înfăptuit cu ajutorul aparatelor care revin pe Pământ. Problema reînnoirii pe Pământ a fost vreme îndelungată considerată ca o chestiune complicată și grea nu numai din punct de vedere tehnic, ci și din punct de vedere medico-biologic. Explicația e cunoscută. La întoarcere pe Pământ, nava cosmică trebuie să treacă prin straturile dense ale atmosferei, pierzînd treptat din viteză, de la zeci de kilometri la zeci de metri. Se știe că atmosfera exercită o rezistență considerabilă față de corpurile cu viteză mare. De aceea, foarte puțini meteoriți ating suprafața Pământului, arzînd în straturile dense ale atmosferei. Deci primul pericol constă în faptul că și nava cosmică ar putea arde, la fel la intrarea în atmosferă.

Al doilea pericol este acțiunea exercitată asupra organismului de accelerațiile mari care survin în momentul frînării navei cosmice.

Este destul să ne amintim că, în timpul unei frînări puternice (la ciocnirea unui automobil cu un obstacol, de pildă), deși viteza vehiculului nu depășește cîteva zeci de kilometri pe oră, se împlinse adesea ca pasagerii să sucombe din cauza suprasarcinii care survine în momentul accidentului.

Iată de ce necesitatea amortizării treptate a vitezei sputnikului apare ca foarte importantă. Suprasarcina care se naște în momentul frînării nu trebuie să depășească limitele suportabile pentru organismele vii.

În cursul a nenumărate experiențe efectuate pe Pământ s-a constatat că gradul de rezistență al animalelor mamifere față de suprasarcină depinde de valoarea și durata acțiunii exercitate de accelerație, precum și de direcția acesteia față de axul longitudinal al corpului. Ultima indicație are o importanță excepțională întrucît s-a constatat că atunci cînd suprasarcina acționează în direcția corespunzătoare axului longitudinal al corpului, adică de la cap spre picioare sau invers, rezistența animalelor este de cîteva ori mai mică decît atunci cînd acțiunea este exercitată în direcție transversală, adică de la piept spre spate și invers.

La întoarcerea celei de-a doua nave cosmice pe Pământ conținutul cu animalele de experiență a fost catapultat. Suprasarcinile survenite în clipa frînării nu trebuiau să depășească valorile fiziologice admise. Această problemă grea a fost rezolvată cu succes de inginerii constructori sovietici în colaborare cu fiziologii. La soluționarea ei a contribuit și experiența acumulată de savanții sovietici în urma lansărilor de rachete pe verticală, în cursul cărora s-au elaborat diverse sisteme pentru readucerea cu succes a animalelor pe Pământ.

Faptul că animalele s-au întors pe Pământ sănătoase, nevătămate și fără nici o zgîrietură constituie un rezultat de excepțională importanță. Acum oamenii de știință prelucurează vastul material științific obținut în procesul acestei experiențe abilit de importanță pentru biologia și medicina cosmică.

Belka, Strelka și ceilalți...

Am petrecut aproape o oră în compania Belkai și Strelkai, principalii „pasageri” ai navei cosmice. Belka purta un „paltonaș” verde cu garnitură maro, destul de elegant, iar Strelka unul de culoare roșie purpurie cu garnitură verde.

În aceeași încăpere fusese așezat pe o masă pătrată aproape tot „parcul zoologic” cosmic revenit cu bine pe Pământ. În containere acoperite cu tifon se aflau șoareci albi și negri foarte ageri, precum și un șobolan alb. În cutii ceramice din plexiglas mișunau musculițe negre. Pe bordul navei cosmice fuseseră cîteva cutii similare și fiecare găzduise cîte 50 de musculițe. Printre acestea se aflau și muște mai mari. Cîte ființe vii au călătorit așa dar în Cosmos și s-au întors cu bine pe Pământ? Sute!...

Convorbirea grupului de ziaristi cu colaboratori ai Academiei de Științe a U.R.S.S. a început la ora 13. Firește, fotoreporterii i-au așteptat pe Belka și Strelka la intrare. În stradă se adunaseră și moscoviți dornici să vadă cu orice preț animalele de experiență. Fotoreporterii asaltau fiecare mașină ce se apropia. Dar apoi se depărtau dezamăgiți, nu erau decît pasageri obișnuiți.

Belka și Strelka se simt admirabil în brațele celebrului pianist american Van Cliburn

lată însă că dintr-o „Pobedă” verde iese un om înalt purtînd două containere. După el coboară o tinăruță cu ochelari ținîndu-i în brațe pe Strelka și Belka. Fotoreporterii „ii ochesc” îndată. Moscoviții asaltează mașina pentru a-i vedea mai bine pe primii reprezentanți ai globului pămîntesc călătoriți în Cosmos.

Un colaborator al Academiei de Științe a U.R.S.S. ne-a vorbit despre admirabilul experiment medico-biologic.

— Asistăm cu toții la un eveniment deosebit de interesant, de importanță istorică. Experimentele, experiențele care fac ca timpul în care trăim să fie într-adevăr epoca cuceririi Cosmosului urmează cu repeziune... Vă amintim de anul 1957 cînd cățelușa Laika a pornit în prima călătorie în Cosmos. Astăzi aveți în față animale care după un voiaj în Cosmos au revenit pe Pământ.

După ce ne-a făcut cunoștință cu ciinii, savantul ne-a „prezentat” pe unul din șobolanii albi care au luat parte la zbor. În containerul în care se afla am văzut o substanță nutritivă cu mare putere calorică și un rezervor cu apă proaspătă

— Iar aici vedeți două neamuri de șoareci de laborator: albi și negri — ni s-a explicat în continuare. — Șoarecii negri sînt foarte potriviți pentru tot felul de cercetări legate de schimbarea însușirilor ereditare. Radiația cosmică poate influența organismul viu. Și dacă această influență are realmente loc, după un timp pe blana șoarecilor negri apar fire albe.

Se știe că pe bordul navei cosmice s-au aflat semințe de plante, alge, ciuperci microscopice. Savantul ne-a arătat astfel un cilindru de plexiglas cu trei rînduri de orificii mici. În cilindru continua să înflorească o plantă de un verde deschis. Pe o etichetă albă am citit: „Tradescantia”. Nu știu prin ce era celebră înainte această plantă cu

frunze lungi și înguste, dar de azi înainte Tradescantia e prima plantă întoarsă din Cosmos.

Apoi, savantul ne-a arătat cutiile cu muște. Toate sînt masculi, iar urmașii lor vor fi minuțios studiați. De ce au fost alese tocmai muște? Pentru că li se cunoaște bine mecanismul de transmitere al însușirilor ereditare de la o generație la alta...

Cele mai multe întrebări s-au referit la Belka și Strelka, la comportarea lor în Cosmos. De ce nu au fost alese alte rase de ciini, de pildă ciini de casă? Ciinii „simplici” care n-au o rasă anume sînt mai puțin sensibili la schimbările de temperatură, și se adaptează mai ușor la diverse condiții. Sînt mai rezistenți la astfel de experiențe, au mai multă inteligență și sînt mai potriviți pentru experiențe de laborator și biologice.

Participanții la convorbire au admirat firea veselă, ponderată și uimitor de calmă a celor doi ciini care îi priveau prietenos. Radioreporterii țineau foarte mult să audă „vocea” sărbătoritorilor. Belka a adulmecat cu interes microfonul și, neînțelegînd ce pretenții au reporterii de la dînsa, i-a întors spatele. Strelka a scheunat vesel, drept care radioreporterii au încercat, dar fără succes, s-o convingă că pentru ascultători e prea puțin. Comportarea calmă a ciinilor, caracterul lor „tare” și ponderat sînt rezultatul unei munci minuțioase.

Belka și Strelka au fost obișnuite să stea mult timp într-un spațiu restrîns, izolat de lumea inconjurătoare, să suporte calme pe trup emițătorii și „costumele de astronaut” speciale, au fost învățate cu hrana combinată. S-au obișnuit să suporte liniștite zgomotul, vibrațiile, lumina aparatelor de televiziune și multe altele. Ne-am interesat de vîrsta ciinilor.

— N-aș putea să vă răspund prea exact. La noi animalele se află de un an și jumătate. Vîrsta Strelkai e de aproximativ doi ani, iar a Belkai de peste doi ani.

— Cu ce se hrănesc, ce preferințe au?

— Le administrăm două rații. Prima e

obișnuită. De două ori pe zi le dăm tot felul de terciuri cu carne și apă multă. Înaintea zborului le-am schimbat rația. La anume intervale, animalele primeau o hrană gelatinoasă cu mai multe calorii.

— De ce au nevoie de costume?

— În corpul animalelor au fost introduse niște emițători speciali care îngăduie înregistrarea curenților inimii. Pentru ca emițătorii să nu fie deteriorați animalele au fost îmbrăcate în costume speciale de transport în timpul zborului au purtat costume cosmice speciale.

Răspunzînd la întrebările noastre savantul ne-a relatat apoi că animalele s-au comportat bine în timpul zborului.

— Știți că am urmărit comportarea animalelor cu ajutorul instalațiilor de televiziune și a unui emițător special. La prima vedere s-au părea că Belka și Strelka s-au comportat calm, dar au fost și clipe cînd tonusul lor vital a crescut. Cînd rocheta s-a plasat pe orbită, de pildă, comportarea animalelor a fost mai puțin calmă, deși fuseseră în prealabil antrenate.

Întîlnirea cu savanții ne-a făcut o impresie profundă. Ziaristi au înconjurat masa, au luat în mîini containerele cu șobolani și șoareci, au mingiuit capul blindei Belka și al vioaiei și veselei Strelka. Cîte ne vor mai spune aceste animale întoarse nevătămate din Cosmos? Dar chiar de pe acum savanții dispun de o mulțime de înregistrări: electrocardiogramă, înregistrări ale bătăilor inimii, ale nivelului tensiunii arteriale, frecvenței și caracterului respirației și mișcărilor Belkai și Strelkai în timpul zborului. Prelucrarea, studiul acestor materiale, cercetarea multilaterală a animalelor vor deschide omului porți și mai largi spre Cosmos.

Condica de reclamații trece la arhivă

AȚI AUZIT DE SUPER-UNIVERMAGURI ?

de M. Mihail

Există oare un singur turist străin — dintre sutele de mii care vizitează în fiecare an Moscova — care să fi rezistat tentației de a face o raită pe la GUM ? Din 1953, de când s-a deschis uriașul magazin universal, drept peste drum de intrarea principală la Kremlin, nici un alt magazin asemănător nu l-a putut întrece, nicăieri în lumea întreagă. Nici faimoasele întreprinderi de acest gen, Macys Co sau Woolworth din New York, nici Marshall Field & Co din Chicago, nici marile magazine „Samaritaine” din Paris și nici altele asemenea lor nu se pot măsura cu GUM-ul moscovit.

Deși nu e caz izolat — la Moscova există 10 mari magazine universale iar în întreaga Uniune Sovietică peste 300 — nici TUM, nici DETSKI MIR, nici univermagul cu cinci etaje din piața Dobrinskaiia, ce-i sint frați buni, nu pot să nu-i recunoască înălțimea.

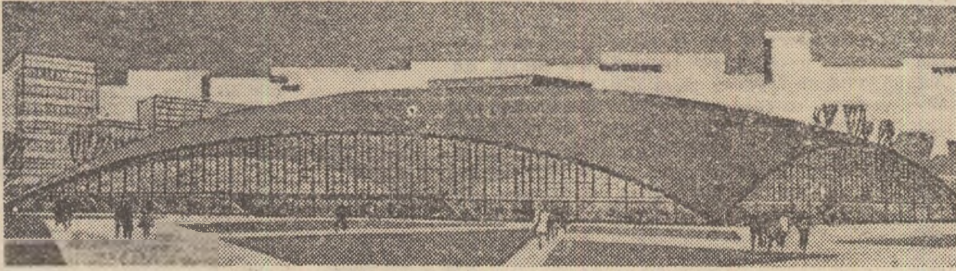
Căci GUM-ul nu are, într-adevăr, pereche. De dimineață, când se deschid numeroasele-i porți de acces, situate în patru-laterul de străzi pe care-l ocupă imensul bazar etajat, și până târziu seara, când se închid cele din urmă secții (de alimente), șuvoiul omenesc nu încetează o clipă să se scurgă prin nesfârșitele artere principale — de fapt, străzi întregi ale câtorva cartiere comerciale de felul Lipskanilor noștri — prin galeriile de labirint de la etajele II și III sau peste largile pasarele care leagă între ele corpurile de clădiri ale acestei întreprinderi de proporții aproape neverosimile.

De la jucării la cea mai vastă gamă de articole de galanterie, de la încălțăminte și îmbrăcăminte la cele mai diverse sorturi de pescării și icre negre sau de Manciuria, de la întregul arsenal de articole de menaj la tot ce produce industria electrotehnică pentru uzul casnic — ce nu se găsește la GUM ? Cei peste 1.000 de vânzători (majoritatea vânzătoare) și cei 400 de funcționari ai acestui univermag abia prind să satisfacă întreaga clientelă a acestui centru comercial.

În ultimii ani — și mai cu seamă de la începutul septenaliului — rețeaua comercială sovietică a luat o nouă și rapidă extindere. La Moscova și în alte orașe principale au luat ființă tot mai multe magazine specializate în vânzarea anumitor sortimente de mărfuri. Numai capitala sovietică numără până acum peste 1.600 de magazine specializate. Până și

tisticienilor sovietici dovedește că 80 la sută din timpul necesar unei cumpărături în magazinele „clasice”, se consumă exclusiv în căutarea și alegerea articolului cerut.

Cel mai nou dintre magazinele fără vânzători — „Ogoniok”, situat în piața, de mare trafic, Maiakovski, a devenit un punct central de atracție, atât pentru moscoviți și provinciali, cât și pentru vizitatorii străini ai capitalei sovietice. Nu vom insista prea mult asupra descrierii acestui adevărat magazin-model al noului gen de comerț cu autodeservire, dar un lucru trebuie neapărat să observăm. Aceste magazine marchează o adevărată cotitură în raporturile „tradiționale” dintre clientelă și vânzători. În noile unități nu mai există teighele — totdeauna

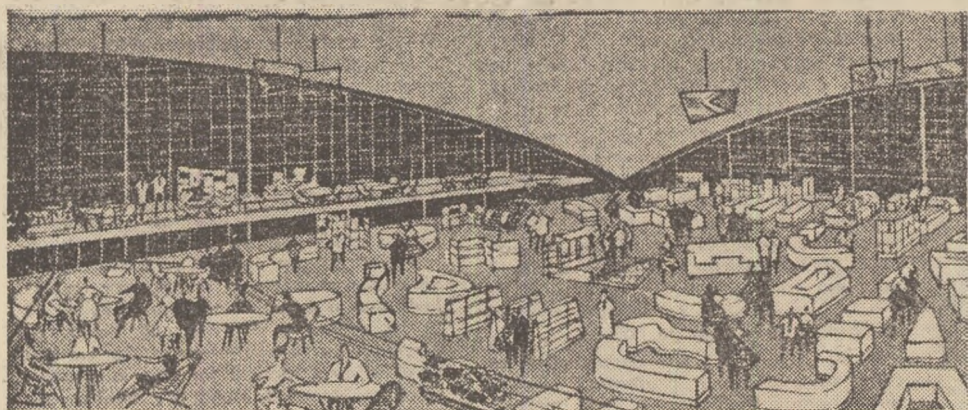
Așa vor arăta viitoarele centre comerciale.

nelipsite în recuzita oricărui magazin de tip vechi.

Până acum, în întreaga Uniune Sovietică s-au deschis circa 2.500 magazine fără vânzători. La Moscova sint 250 de magazine de acest fel, iar anul acesta se mai deschid 100.

Cei ce veghează asupra bunului mers al lucrurilor nu sint, însă, totuși mulțumiți cu ce s-a făcut pînă acum. O recentă Hotărîre a C.C. al P.C.U.S. și guvernului sovietic „Asupra măsurilor pentru îmbunătățirea continuă a comerțului” prevede ca, în anii următori în U.R.S.S. să se deschidă alte 105.000 magazine de diferite genuri. Oricît de mare ar părea, cifra aceasta nu este de fel exagerată. Ea corespunde dezvoltării extrem de rapide a producției bunurilor de consum și creșterii continue a nivelului de trai al populației.

Dacă cifra aceasta interesează în cel

Proiectul unui centru comercial. Interior. Autori: arhitecți P. Selețki și V. Jadvovskaia

Izotopii radioactivi, articole atît de căutate pentru variatele lor întrebuițări, se vînd acum într-un original magazin specializat — singurul din lume la ora aceasta. De cîtva timp au apărut primele magazine cu autodeservire, care se bucură de o mare afluență de cumpărători, marele public dovedindu-se foarte interesat în această nouă formă comercială care satisface îndeosebi clientela grăbită.

Ar mai trebui adăugat că „grăbiți” sint de fapt toți clienții, mai ales că în magazinele cu autodeservire fiecare cumpărător își poate permite luxul de a nu-și pierde inutil vremea... O constatare a sta-

mai înalt grad marele public, ea preocupă, însă, cu precădere un cerc de specialiști, care se frământă de pe acum, zi și noapte, pentru a crea noi tipuri de magazine. Este foarte firesc ca înaintării impetuose a omului sovietic spre atingerea, în anii următori, a celui mai ridicat nivel de trai din lume, să-i corespundă o perfecționare continuă a sistemului de distribuire a bunurilor de larg consum.

Specialiștii de care vorbim sint cei 1.300 de proiectanți, arhitecți și ingineri ai Institutului de proiectări pentru comerț „Soiuzghiprotorg” și filialelor sale. Aproape toate cele 105.000 magazine noi se vor construi după proiectele lor.

Proiectanții au și anunțat citiva din surprizele pe care le pregădesc. Una din

ele o va constitui univermagul cu prețuri standard. Închipuiți-vă un GUM (nu chiar de proporțiile ediției princeps) care, în loc să-și etaleze mărfurile pe genuri și sortimente, le-ar prezenta într-o ciudată îngrămădire, cu adevărat „universală”, dar rinduite totuși după un criteriu foarte strict: prețul. Ar fi să înțilniți la fiecare etaj sau în fiecare secție specială a acestui nou tip de univermag, nu mărfuri după specialități, ci toate mărfurile, indiferent de ce gen, care au același preț.

Prezintă oare avantaje un asemenea magazin cu prețuri standard ? Incontestabil ! Faptul că fiecare client își cunoaște... buznarul, face ca nehotărîrea, care este trăsătura caracteristică a oricărui cumpărător, și totodată cauza principală a aglomerației din jurul vânzătorilor, la casă etc. să cedeze locul deciziilor rapide. Știind cîți bani are în pungă, el se va duce direct la etajul unde poate găsi ce caută pentru banii săi, fără a mai ră-tăci inutil.

În aceste magazine își vor găsi o mare răspundere, în viitorul apropiat, cele mai diferite tipuri de automate de vânzare. Automate din ce în ce mai perfecționate vor elibera, în câteva secunde, la o simplă apăsare de buton — bine înțeles după introducerea monedelor respective — o pereche de ciorapi, o sticlă de parîm, o cutie de sardale, o butelie de lapte etc.etc. De altminteri, recenta Hotărîre „Asupra măsurilor pentru îmbunătățirea continuă a comerțului” prevede investiții de 8,4 miliarde ruble numai pentru înzestrarea cu cele mai moderne utilaje a întreprinderilor comerciale și de alimentație publică.

Introducerea rublelor noi, care intră în vigoare la începutul anului viitor, va înlesni foarte mult acest gen de comerț la prețuri standard, precum și distribuirea automatizată a unui număr tot mai mare de articole de mare consum.

Ministerul Comerțului al R.S.F.S.R. a ho-

ze, alături de vânzarea tuturilor mă de consum, ateliere de croitorie și țăminte, plus reparațiile respective fenele, un restaurant, un birou, transportul mărfurilor la domiciliu, casa de economii etc.

Spre deosebire de orice univermag pînă acum, noul super-GUM nu va etaje. În schimb, el va ocupa o suprafață de cel puțin 10.000 de mp. într-o hală acoperită de o cupolă arcuită, trunchiului, ce vor constitui înseși pereții de susținere. Nici un singur stîlp singură coloană nu vor sprijini boltă de ciment. În jurul pereților (numai pe trei din cele patru ale perimetrului) o galerie elegant năjată va constitui restaurantul, b și cafeneaua. De aici, stînd comă și sorbindu-și în tihnă șva sprîțul la gheață, sau luînd un dejun, clientul va avea o privire p mică asupra întregului etalaj al ma lui. De la mica înălțime a aceste parterul va avea înălțimea unei expoziții în care standurile cu măr ferite vor atrage atenția prin inge tea prezentării, coloritul viu al ans lui și uimitoarea varietate a expo Lumini și reclame luminoase, indie realizate din îmbinarea multicolor neonului vor ușura orientarea cu torilor spre standurile care-i inter De la ace de cusut pînă la mobil pletă pentru un apartament nou se va găsi la vedere și la îndem acest magazin întins pe mai bine hectar. Aici vor putea fi serviți, în clipă, 12.000—15.000 de cumpărători.

În scurtă vreme se va începe la cova construirea primelor trei super- univermaguri. Un altul va fi construit rînd la Celiabinsk. Vor urma treptat și altele, în 140 de orașe ale Uniunii Sovietice.

Lărgind necontenit rețeaua com oamenii sovietici sint preocupati lasi timp de necesitate de a o mod ridicînd-o pe o treaptă corespun înaintării generale a societății se spre comunism. Făuritorii super- lor și navelor cosmice nu puteau se gîndească și la super-univer

tărit să deschidă în 1961 primele două mari univermaguri cu prețuri unice, la Moscova și Leningrad.

La „Soiuzghiprotorg” se pregătește, însă, o surpriză și mai apropiată. Este vorba de proiectul elaborat de arhitecții P. L. Selețki și B. N. Jadvovskaia și de inginerul constructor V. G. Markov pentru primul magazin super-universal. Îndrăznețul proiect privește crearea — în primul rînd în noile cvartale de locuințe din raioanele depărtate de centrul orașului — a unor imense univermaguri, care să concentre-

— Nu! Nu! Am venit aici să mă odihnesc! ne-a declarat categoric compozitorul Iuri Șaporin, pe care l-am înțilnit pe o alee a parcului Casei compozitorilor din Ruza, lîngă Moscova.

De-a lungul rîului Moscova se înșiră douăzeci și cinci de vile confortabile. Aici vin să afle liniște, un mediu prielnic creației compozitori din toată țara. Aici și-a scris Șostakovici o seamă din operele lui și tot aici au văzut lumina zilei baletele „Gaianeh” și „Spartacus” de Haciaturian. După cum tot aici au compus Kabalevski și Glier, iar Șaporin a creat celebra operă „Decembrieștii”. Dar acum, Iuri Șaporin ne declară, sus și tare că venise să se odihnească! Bine înțeles că nu l-am prea crezut dar, în fond, e greu să găsești loc mai potrivit pentru odihnă. Cît despre distracții, nici ele nu lipsesc: te poți plimba în pădure sau pescui, juca tenis sau volei...

Ș-apoi peisajul acesta pașnic, atît de caracteristic Rusiei centrale... Dar tocmai natura, liniștea și odihna te prind la creație! Ne-am convins de asta mai ales după ce-am vizitat vila lui Iuri Șaporin. Oboseala unui an întreg de activitate la Conservator, unde profesorul Șaporin conduce clasa de compoziție se și risipise. Compozitorul își reluase activitatea.

În cabinetul de lucru, împrăștiat pretutindeni, pe pian, pe masă, sumedenie de partituri...

— Nici nu vreau s-aud de

muzică! ne întîmpină stăpînul casei, pentru ca numai după o clipă să ne antreneze într-o discuție pe această temă. Ne mărturisește admirația pentru Pușkin și Lermontov, Blok și Tiutcev ale căror poeme le-a transpus pe note. Ne recită din Tvardovski și Scipaciov, criticîndu-i și arătîndu-și totodată admirația pentru ei, ne cîntă romanțe compuse pe versurile unor poeți sovietici,

numără prin

sei. Pe o ba cîțiva oaspe din ei, Zinov seamnă pe r ale unui no vește întreb rindu-le păr Se află compozitori Pe Vladimir pă îndeoseb

La odihna și la...

apoi revine la cei patru favo- riți.

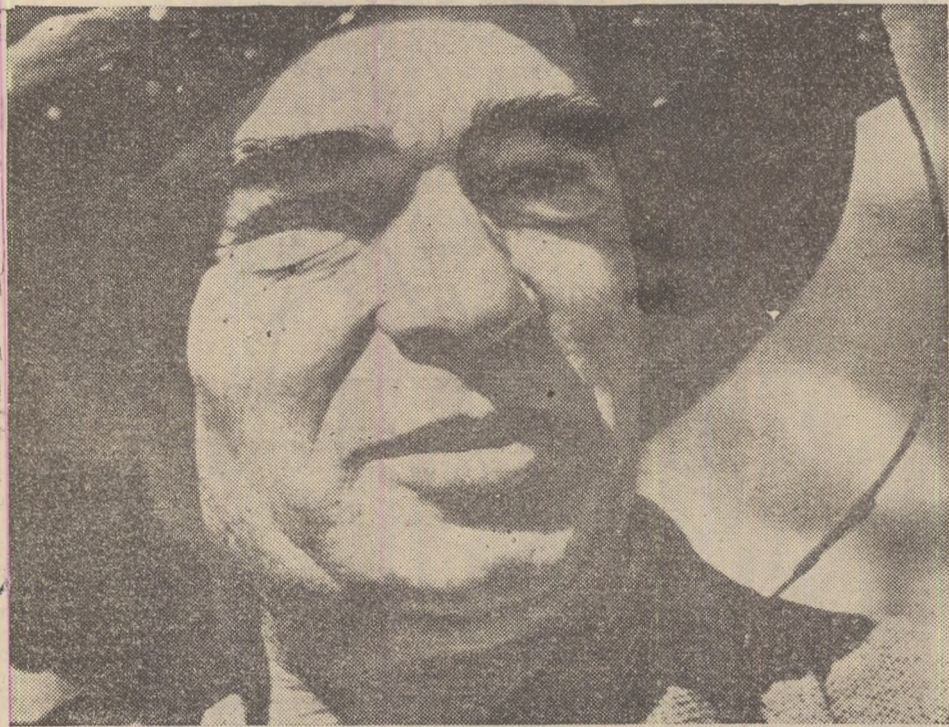
— Vedeți romanța asta?, ne atrage compozitorul atenția agi tînd o foaie de hirtie. Mi-a dat destulă bătaie de cap. Se cheamă „Nu ești tu cea pe care-o-ndrăgesc”. Există în romanță un pasaj care nu se potrivește de fel. Ieri, însă, plimbîndu-mă prin pădure, am înțeles care-mi era greșala. Dacă s-ar fi întîmplat așa ceva unuia din elevii mei, l-aș fi tras de urechi.

La vîrsta de 73 de ani, Șaporin numără printre foștii lui elevi mulți compozitori cu renume. Unii se află și ei la Ruza, așa că deseori elevi și maestru încing discuții amicale, obicei care, de altfel, se

ale Asiei C el se află laureat a t tineretului. tor a nume le și de mu toli Noviko actualității vîrat „pu De altfel e tor al Imn mocrat. Cî nea tocmai operele un vicieti. Te pămînturilo tă închinată cîteva melo zitorul e p lupei pent în cînd, în întrerupă a pentru alte

Noua cale ferată
Ural - Siberia

Răzbind prin taiga

Grigori Iakimcenko, cel care a proiectat calea ferată Ivdel-Narikari.

...ile ca-
...m alți
...i. Unul
...leef în-
...măsuri
...și pri-
...și, ce-
...acesta
...enurile.
...preocu-
...ționale

nu de mult, a participat la inaugurarea unei Case de cultură colhoznică la Sassovo, regiunea Riazan, unde a dat câteva concerte. Iar la sediul Uniunii compozitorilor s-a întreținut cu un grup de delegați la Congresul învățătorilor din R.S.F.S.R.

Aceste preocupări sînt cît se poate de folositoare pentru mine, ne încredințează compozitorul.

In timp ce ne întrețineam cu Anatoli Novikov, l-am văzut pe compozitorul Kirill Molceanov jucînd tenis, iar pe Mihail Ciulaki, Vladimir Fere și Margarita Arutunian, muzicolog armean, servind ceaiul, instalați comod în jurul unui samovar. Se mai aflau la Ruza și alți compozitori. Leonid Bakalov plecase la pescuit, iar Tihon Hrennikov, zăvorît în vila lui, continua să lucreze la noua-i operetă „O fată și-o sută de draci”. După un timp, însă, rolurile s-au schimbat: Hrennikov a pornit să facă o plimbare pînă la Casa scriitorilor, aflată în apropiere, Kirill Molceanov s-a așezat să-și continue opera despre Iulius Fucik, Vladimir Fere să-și termine ciclul de melodii „Intîlnire cu tinerețea”, iar Leonid Bakalov să-și revadă cu legerea de cîntece pentru copii.

Cred că măsurile mizgălite în ziua aceea de Zinovî Kompaneef pe nisip au și fost așternute pe hîrtie. Dînd naștere unei noi opere care, poate, va deveni celebră.

E. Ivanova

Un om s-a rătăcit în taigă! S-a abătut nițel din drum, și pierdut a fost. Prietenii l-au căutat zile la rînd, dar zadarnic. Avioanele și elicopterele au scotocit din văzduh hățșurile de un verde crud. Abia a patra zi un „MI-4” a dat de urma celui dispărut și pilotul Konstantin Petrovici Potapov, coborînd elicopterul jos de tot, chiar deasupra mlaștinilor, l-a trîrit cu greu în cabină pe omul slăbit de foame.

Baza expediției în raza căreia s-a petrecut această „întimplare extraordinară” este punctul terminus al călătoriei noastre cu elicopterul.

De sus taiga seamănă într-un fel cu marea: la fel de verde și de nesfîrșită, presărată cu insule de un albastru închis — mlaștinile. Și deodată, ca două șopîrle de oțel, se ivesc șinele căii ferate care se pierd în zare, iar alături de ele — drumul construit din birne pentru coloana de mașini care lucrează aici. Este noua cale ferată ce se construiește după proiectul inginerului Grigori Dmitrievici Iakimcenko. Incepe în orașelul Ivdel din Uralul de nord, va străbate taiga seculară pe o distanță de sute de kilometri și se va opri în mica așezare Narikari, pe malul fluviului Obi.

Drumul e necesar ca aerul. Căci locurile acestea sînt neînchipuit de bogate în lemn de construcție. Lingă Șaima și Mulim au fost descoperite zăcăminte de petrol, iar lingă Berezovo — zăcăminte de gaz natural. Noua cale ferată Ural-Siberia va schimba cu desăvîrșire fața acestor pînuri pustii.

Jos se deapănă orașelele alcătuite din corturi și barăci ale exploratorilor. Cel mai nou este Pelim sau cum i se spune pe aici curent — kilometrul 93, punctul cel mai depărtat al traseului. Pelim este o viitoare gară de cale ferată, dar deocamdată se poate ajunge acolo numai cu elicopterul.

Cot la cot cu constructorii lucrează fără odihnă și exploratorii bogățiilor forestiere. Inginerul Serghei Antonovici Cebotarenok, șeful expediției din Pelim, ne familiarizează cu mersul lucrărilor, ne arată ce s-a realizat pînă acum: a fost determinat teritoriul viitorului combinat forestier, se construiesc drumuri și căi de acces. Și toate acestea într-o luptă neînchipuit de grea cu taiga, care opune o rezistență înverșunată.

— Toate ar fi cum ar fi, dar s-a înădiț pe aici un oaspete din pădure — moș Martin — se plînge Cebotarenok. Aseară a dărîmat un cort. Pe urmă mai sînt și țînțarii aștia care scot sufletul din om. Ei, ce să-i faci, vîlăș de taiga.

De la Pelim la Verșina pe riu este cale de cîteva ore. Elicopterul ne-a dus însă în numai șapte minute. Satul Verșina este singurul punct populat de pe tot traseul. De sus poți număra pe degete casele. Sînt zece în total și adăpostesc numai 46 de oameni, care se îndeletnicesc mai cu seamă cu vînătoarea și pescuitul. O veche legendă spune că aici a poposit cîndva Ivan Kolcî, tovarășul de arme al lui Ermak.

Pe platforma de aterizare ne-a întîmpinat Serghei Alexandrovici Lebedev care conduce lucrările de montare a primei stații radiometeorologice automate din Ural. La fiecare șase ore acest observator automat va transmite date despre direcția și viteza vîntului, despre temperatură și presiunea aerului, cantitatea precipitațiilor atmosferice și radiațiile solare.

Tot aici am făcut cunoștință cu bătrînul vînător Alexei Semionovici Guselnikov, președintele colhozului „Severnii ribak”.

— Cum trăim? a repetat Guselnikov întrebarea mea. — Acum e vesel de tot. Știi că pînă la centrul nostru de raion se călătorește cam două săptămîni. Pe apă, bineînțeles. Opt sute de kilometri nu s glumă! Înainte dacă veneau pe la noi doi oameni pe an. Acum, aproape zilnic avem oaspeți... Vin și elicoptere care încarcă pește pentru constructori.

...La kilometrul 132, corturile geologilor s-au aciuat printre mlaștini. Expediția și-a făcut datoria: a adunat tot materialul necesar pentru întocmirea schițelor și proiectelor și acum geologii se pregătesc să pornească mai departe. În curînd vor veni constructorii care vor schimba fața acestor locuri. Deocamdată, însă, e zarvă mare cu pregătirile de plecare. Tabăra se mută în alt loc, la 12 kilometri de aici. Drumul nu e lung și cu toate acestea fără ajutorul elicopterelor își trebuie mai bine de o săptămîină ca să răzbești prin deslșurile și mlaștinile taigăi. Cînd am ajuns noi tocmai se încărea în elicopter „gospodăria” taberei: corturile, instrumentele, alimentele... Dintre toți, cel mai mult se aglta un bălat înalt, cu heretă pe cap. Am aflat că e Artur Likov, cel care s-a rătăcit în taiga punîndu-i pe toți pe jar.

— Vezi, Likov, să nu te rătăcești iar — îl mai tachinează din cînd în cînd cite unul.

Cînd mergi pe drumul de lemn pentru mașini, plin de hurdături, care taie mlaștinile și deslșurile, înțelegi și mai bine de cîtă tărie și tenacitate e nevoie ca să construiești aici. Pe zece de kilometri nu vezi o palmă de pămînt uscat. Cum faci un pas alături de drumul îngust de lemn te-au și înghițit mlaștinile. Numai mașini speciale se pot mișca și lucra în asemenea condiții. Dar regiunile cu înghet veșnic? Cu cît construcția înaintează spre nord, ele sînt tot mai dese. De cite ori se întîmplă ca la o adincime de numai jumătate de metru mașinile să se ciocnească de un strat gros de gheață din care nu poate mușca nici un excavator!

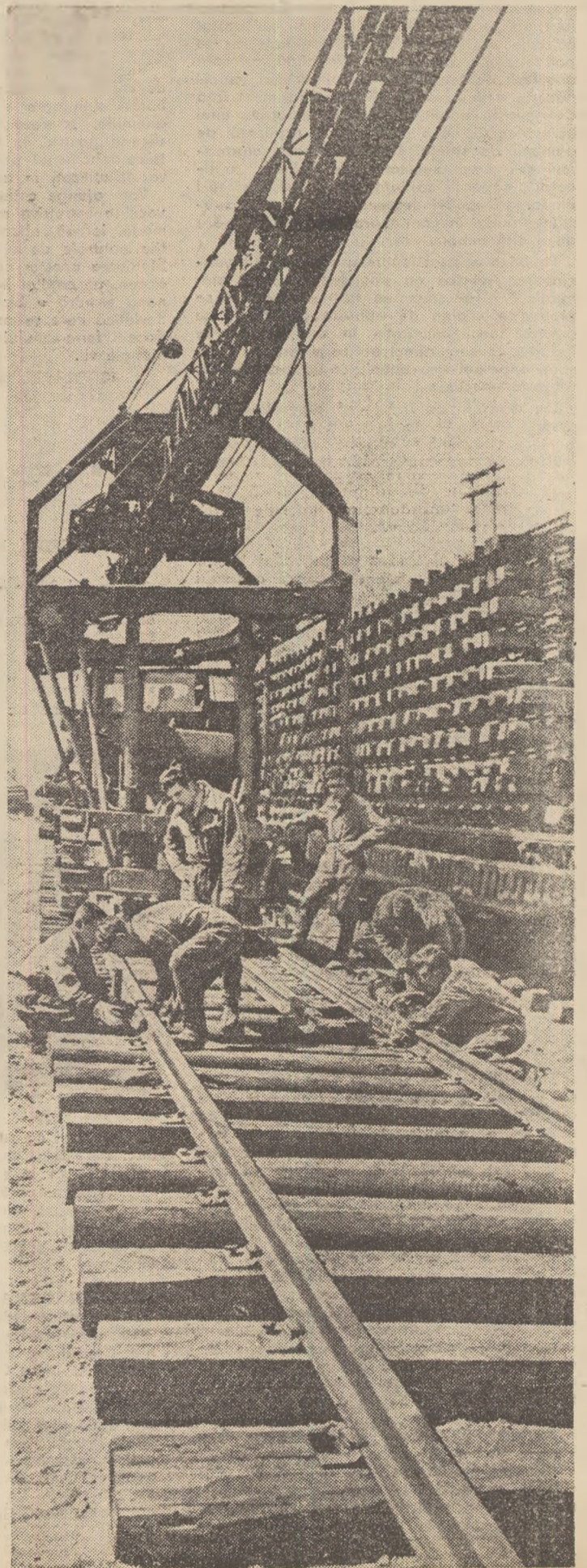
Cînd vezi toate acestea îți vin fără voie în minte numele eroilor temerării construcții: brigadierul comunist Evgheni

Cecioba care se află în fruntea celor ce împing mai departe în taiga drumul de mașini, excavatoristul Usaciov, tînăra măistră Tamara Piven...

Nikolai Pavlovici Usaciov are 53 de ani, din care 34 l-a petrecut pe excavatoare de diferite tipuri. Chiar și acum, la vîrsta lui, nu l-o în nimeni înainte pe șantier. Doar Ivan Nikolaevici Usaciov, fiul lui, este un rival de temut. „Așa-mi trebuie, bine l-am mai crescut!” glumește Usaciov-senior.

...Cu cît ne apropiem de Ivdel, pe traseu e tot mai multă însuflețire. Calea ferată a trezit taiga din somnul ei milenar. Șinele de oțel care se strecoară prin mlaștini și deslșuri sînt un impresionant și înălțător monument al muncii omenești.

A. Grigoriev

Drumul de fier înaintează prin taiga...

Ne vom putea vaccina împotriva oricărei boli?

● Organismul se „apără” în mod natural împotriva bolilor ● Boli vechi, vindecate prin vaccinari noi ● Perspectivele folosirii vaccinurilor în arsuri, ulcer, reumatism, icter și cancer

Numărul preparatelor biologice (seruri și vaccinuri) folosite astăzi ca mijloace active de prevenire a bolilor infecțioase și epidemice este în continuă creștere. De la efectuarea primei vaccinări la om au trecut mai bine de 160 de ani. De atunci, vaccinarea a făcut să dispară multe boli grave din vechime, cum ar fi variola, vărsatul negru). Vaccinarea antidifterică a făcut ca difteria să fie din ce în ce mai rară. Tot așa poliomielița (paralizia infantilă) este pe cale de a fi înfrântă prin vaccinarea antipoliomielitică.

Vaccinarea s-a dovedit, deci, o metodă excepțională de luptă împotriva unor boli infecțioase; de aceea în ultimul timp savanții sovietici pun problema utilizării ei și în alte boli, care nu au o cauză microbiană.

Ce sînt anticorpii?

Cum este posibil acest lucru? Ce este de fapt un vaccin? Observații vechi au arătat că cele mai multe boli contagioase nu se pot repeta la același om. De pildă, cel care a suferit de febră tifoidă, nu se mai îmbolnăvește a doua oară, devenind rezistent față de această boală. Rezistența împotriva unei boli, numită imunitate, a fost explicată de oamenii de știință. În timpul bolii, organismul și-a creat substanțe de apărare „anticorpi”, capabili să lupte cu microbii și să-i omoare. După vindecarea bolii, aceste substanțe rămîn în continuare în corp și-l apără de o altă îmbolnăvire.

Pe baza acestui fenomen s-au produs vaccinurile. Acestea nu sînt decît microbi atenuați. Prin introducerea lor în organism se produc substanțe de apărare (anticorpi) ce creează deci imunitate. În alte cazuri, se introduc în corp direct anticorpi proveniți din serul unor animale unde aceștia s-au format tot prin vaccinare.

Dar savanții au arătat că organismul formează substanțe de apărare și la prezența unor corpi străini, în afara microbilor. Primul care a demonstrat acest lucru a fost marele savant rus I. I. Mecinikov.

Seruri împotriva sterilității

În deceniul al treilea al secolului nostru s-a dovedit că organismul creează anticorpi dacă i se introduce prin transfuzie sînge care aparține unui grup sangvin străin. Anticorpii tind să distrugă globulele roșii străine, ca pe un „musafir” nepoftit.

Ulterior, cercetătorii au arătat că în orice caz, cînd în organism sînt introduse substanțe proteice (albuminoide) care nu sînt caracteristice organismului respectiv, se produce același fenomen de imunitate.

În Uniunea Sovietică, aceste probleme au fost cercetate în mod deosebit la Institutul de biologie experimentală al Academiei de științe medicale.

Unii savanți au arătat că și în procesul fuzionării ovulului cu spermatozoidul se produc anticorpi. Uneori aceștia împiedică fecundarea și în acest fel se explică multe cazuri de sterilitate. Organismul feminin „rezistă” împotriva celulei sexuale masculine. În acest caz, experiențele pe animale au arătat că se pot utiliza seruri care să favorizeze unirea celor două celule.

Boala atomică, vindecată prin vaccin

Savantul sovietic Nikolai Fedorov a arătat că în singele animalelor și oamenilor care au suferit arsuri se acumulează anticorpi cu rolul de a lupta împotriva substanțelor formate prin distrugerea țesuturilor. În cursul mai multor experiențe el a observat că animalele care au suferit o dată arsuri suportă mai ușor fenomenele de intoxicație pe care le dau noile arsuri. Această observație l-a dus la concluzia că anticorpii ce se nasc în organism după prima arsură produc o protecție a organismului în intoxicațiile ulterioare.

În urma acestor experiențe Fedorov a izbutit să prepare un ser împotriva arsurilor, care suprimă efectul toxic al acestui accident. Sute de bolnavi, dintre care unii au arsuri mortale, au fost salvați datorită acestui ser.

Același lucru este vădit după părerea cercetătorilor sovietici R. V. Petrov, L. I. Iliina și alții și în boala de iradiere. Formarea acestor anticorpi constituie după studiile lui P. N. Kiselev, unul din mecanismele de apărare a organismului împotriva acțiunii radiațiilor ionizante. Incercările experimentale

efectuate de Petrov și Iliina pentru obținerea unor seruri active împotriva bolii de iradiere au dat rezultate promițătoare.

Vaccinul contra cancerului

O perspectivă importantă prezintă de asemenea vaccinarea anti-canceroasă. Cercetătorii sovietici au dovedit că tumorile canceroase duc la formarea în organism a unor substanțe de apărare. Acest fapt de importanță capitală a fost interpretat la început pentru confirmarea naturii infecțioase (viruțice) a cancerului. Ulterior, s-a dovedit că anticorpii sînt formați și prin acțiunea tumorilor care nu pot „infecța” alte organisme.

Experiențele efectuate de P. P. Filatova și de alți oncologi sovietici au arătat că injectarea acestor anticorpi anticanceroși oprește dezvoltarea cancerului la animale.

Recent, savanții sovietici specialiști în problema cancerului, L. A. Zilber și Jukov-Verejnikov, au preparat primele vaccinuri experimentale anticanceroase care au început să fie folosite și în tratamentul oamenilor, cu bune rezultate.

Vaccinurile și serurile obținute de oamenii de știință sovietici au dat vindecări și ameliorări simțitoare și în alte boli cum ar fi anemiile, scleroza în plăci, reumatismul și ulcerul gastric. În toate aceste boli se petrece fenomenul producerii anticorpilor, care vor fi utilizați în tratament.

Vom ajunge astfel, probabil, să ne putem vaccina împotriva multor boli. O metodă comodă, ieftină, eficientă, bazată pe proprietățile naturale de apărare ale organismului. Studiarea acestor noi vaccinuri constituie, de aceea, un capitol important al „imunologiei”, noua ramură a biologiei creată în Uniunea Sovietică care se ocupă de mecanismul producerii fenomenului de „rezistență” în organismele vii.

Ion Dacu

Mașina de construit case, realizată de doi ingineri sovietici, este un nou pas spre mecanizarea complexă a proceselor de construcție. Mașina e deservită de numai cinci oameni.

microscop

VILĂ PE ROȚI

Deși nu are dimensiuni prea mari, vagonul-vilă poate găzdui o familie compusă din cinci persoane. Este înzestrat cu mobilă capitonată, cu mașină de gătit avînd o rezervă de gaze pentru o lună de zile, cu chiuvetă, rezervor pentru apă și oglindă. Vagonul are de asemenea o masă

cu lampă și cu sursă de curent electric. Ferestrele mari lasă lumina să pătrundă în voie, iar instalația de ventilație asigură o ambianță plăcută. Vagonul cîntărește numai 700 kg și poate fi remorcat de o mașină „Pobeda”, „Volga” sau un „G.A.Z.-69”.

CLĂDIRI INALTE PE MARE

La exploatarea petrolifere Nefteanie Kamni, se vor construi, lângă bancul de nisip Civanov, trei clădiri cu cîte zece etaje. Noile case de locuit, înălțate pe apă și susținute de piloni de oțel, adevărați uriași pe lângă căsuțele cu cîte unul și două etaje existente, vor adăposti cîte 1.000 de locatari

HAMALUL MECANIC

Lăcătușul V. D. Ludin de la uzina de automobile din orașul Gorki a construit un dispozitiv numit „ha-

malul mecanic”. Dispozitivul apucă cu două „mîini” metalice caroseria montată a automobilului de pe banda rulantă și o transportă pe altă bandă rulantă învecinată. „Hamalul mecanic” își îndeplinește munca cu o precizie remarcabilă.

MAȘINA DE GĂTIT CARE NU DOGOREȘTE

Recent la cantina uzinei „Leninskaja Kuznița” din Kiev a fost instalată o mașină de gătit fără flacără — care a fost înlocuită cu raze infraroșii. Mașina nu are nici obișnuita plită de fontă. În locul acesteia există 12 compartimente cu grătare ajurate. Sub fiecare din acestea se află un încălzitor care radiază raze infraroșii. Razele ajung direct sub vas ceea ce face ca plita să nu se încălzească. Alt avantaj al noii mașini de gătit este că reduce de 5-6 ori consumul de combustibil. Gazul arde complet și fără fum.

„LAMPA-SPUTNIK”

Arsenalul geologilor, ciobanilor și turiștilor s-a îmbogățit cu o lampă care, la prima vedere, aduce cu o

lampă de petrol obișnuită. Deasupra sticlei se află însă, o bucă metalică cu niște aripi. În interior buca are cîteva elemente semiconductoare. Încălzindu-se de la lampă acestea furnizează, la rîndul lor, o cantitate de energie electrică îndestulătoare pentru alimentarea oricărui tip de aparat de radio ce funcționează cu curent continuu. Deși are un nume compus — termoelectrogenerator — noul aparat este foarte simplu. „Lampa-sputnik” a fost construită la o uzină de lângă Moscova.

APARAT SOLAR PENTRU DESĂRAREA APEI

E vorba de o instalație semiindustrială experimentală care seamănă cu o răsadniță și poate produce în 24 de ore circa 100 de litri de apă distilată. Aparatul va fi folosit la desărarea apei. Calculele preliminare au arătat că apa distilată obținută va fi mult mai ieftină decît cea adusă din Baku. Instalația va fi montată la Omar-Ata, lângă Așhabad.

Un nou tip de autocamion

La uzina de motociclete din Kiev a fost construit un nou tip de autocamion de mică capacitate. Mașina cîntărește 550 kg, poate transporta o încărcătură de 0,5 tone și atinge o viteză de 80 de km pe oră.

Filmul

Tatiana Samoilova:

Rolurile mele

Dragostea mea pentru teatru datează de multă vreme. Tata, Evgheni Samoilov, actor la Teatrul Maiakovski, mă lua adesea cu el la repetiții și spectacole. Acasă, ne vizitau artiști, muzicieni, scriitori. Se încingeau discuții pasionante în jurul noilor spectacole.

M-am înscris la o școală de balet unde am urmat doi ani. Apoi am intrat la școala studio a Teatrului Vahtangov. Rolurile mele preferate în anii de studenție au fost Mașa — țiganka din „Cadavrul viu” al lui Lev Tolstoi și Bertha, fata oarbă din „Greierile casei”, o adaptare scenică după Dickens.

După terminarea școlii am fost angajată la Teatrul Maiakovski. Primul meu rol a fost Lili Bregman din piesa „Cale lungă” de Alexei Arbutov. Adevărata bucurie artis-

timentelor Taniei. E un lucru de care am ținut seama în crearea noului meu personaj.

Veronika avea o fire complicată, contradictorie. Forța spirituală, temperamentul ei pasionat erau dublate de trăsături opuse: era rezervată, închisă, nu-și împărtășea nimănui durerile. Uneori trebuia să mă mărginesc la un singur gest pentru a reda adâncimea sentimentelor ei, durerea care o chinua necruțător. A fost o misiune foarte grea, mai cu seamă în momentele hotărâtoare: moartea părinților, scena despărțirii de Boris, când a leargă de-a lungul unui grilaj care parcă nu se mai sfîrșește...

Caracterul Taniei e, dimpotrivă, foarte exteriorizat. Ceea ce am ținut să subliniez în primul rînd este spontaneitatea fetei. Tania

părtate. De aceea își alege profesia de geolog, care îi dă posibilitatea să-și împlinească visul: și într-adevăr e trimisă cu o expediție care pleacă în Siberia în căutarea zăcămintelor de diamante...

Tania e o fată de vîrsta mea, ar putea să-mi fie colegă. Iată de ce destinul, caracterul ei îmi sînt foarte apropiate.

Acestea sînt eroinele pe care le-am interpretat pînă acum în film. Acum, turnez în coproducția sovieto-franceză „Léon Garroce își caută prietenul”.

Pelicule și actori la festivaluri internaționale

La 24 august s-a deschis la Veneția Festivalul internațional al filmului artistic. Cinematografia sovietică prezintă filmele „Cerul Leningradului” (după romanul lui N. Ciukovski „Cerul Baltice”) — o producție „Lenfilm”, „Cîntec de leagăn”, realizat în studiourile din Chișinău și filmul-feerie „Leili și Medjnun”. Cu același prilej a sosit la Veneția și o delegație de cineaști sovietici, alcătuită din regizorul V. Vengherov și actorii Piotr Glebov, Serghei Bondarciuk, I. Kondratieva și S. Turdieva.

În cursul lunilor următoare, producțiile studiourilor documentare și științifice din Uniunea Sovietică vor participa la câteva competiții internaționale printre care festivalurile de la San Francisco, Edinburg și Mexico-City.

Un mare eveniment al vieții cinematografiei internaționale îl va constitui cel de al doilea Festival internațional al filmului, care se va desfășura la Moscova în vara anului 1961. Ca și cel anterior, acest festival va întruni o foarte largă participare. Alături de țări cu vechi tradiții cinematografice vor fi prezente la viitoarea competiție de la Moscova multe state care și-au enunțat recent independența și se află la primii pași pe tărîmul celei de a șaptea arte.

La ce lucrează cineaștii din Ialta

Pînă acum cîțiva ani, studioul cinematografic din Ialta juca doar rolul de „bază estivală” permanentă a principalelor studiouri sovietice. Odată cu sosirea zilelor de toamnă, echipele „Mosfilmului” sau ale studiourilor „Maxim Gorki” din Moscova, ale „Lenfilmului” ori ale studiourilor din Kiev își inaugurară expedițiile sudice, poposind pe platourile de la Ialta, unde își continuau, nestîngerite de capriciile naturii, munca începută. De cîtuva timp, însă, studioul din Ialta a început să trăiască o viață proprie interesantă, care poate rivaliza cu aceea a oricărei întreprinderi cinematografice similare. După primele producții — „Secretul militar” (ecranizare a unei povestiri a lui Arkadi Gaidar), „Mai repede ca vîntul” și „Prietenii, tovarășii” (un film despre vacanța pionierilor) la Ialta au venit să lucreze numeroși cineaști. Tînărul regizor I. Bazenian turnează acum, de pildă, aici

„Casa cu mezanin”, o adaptare pentru ecran a povestirii cehoviene, interpretate de actorii Serghei Iakovlev, Olga Jizneva, Nelli Mișkova, Iuri Leonidov.

Un alt grup de cineaști realizează „Misiune specială”, un film închinat luptei partizanilor din Crimeea, eroice apărări a Sevastopolului, în timpul cuceririi hitleriste.

Tot la Ialta este acum ecranizată și una din piesele dramaturgului Anatoli Sofronov, care se va intitula „Fericirea pierdută”. Și Iasa Segel, talentat scenarist și regizor din tînăra generație, cunoscut spectatorilor din filmele „Așa a fost începutul”, „Casa în care locuiesc” și „Prima zi de pace” se află în prezent la Ialta unde lucrează „Rămîneți cu bine, copii!”, un film despre cei ce își consacra viața educării copiilor. Rolurile principale din acest film sînt deplute de popularii actori Valentina Teleghina și Serghei Plotnikov.

Șaraf-banu Turdieva este dansatoare la Teatrul de operă și balet din Stalinabad. A absolvit nu de mult cursurile celebrei școli leningrădene de coregrafie „Vaganova” și a debutat pe scenă în baletul lui Ceaikovski „Francesca da Rimini”. Grația, frumusețea plastică a mișcărilor tinerei balerine au atras și atenția cineaștilor care se aflau în căutarea interpretei principale pentru filmul „Leili și Medjnun”. Șaraf-banu a devenit astfel vedetă de cinema. Ea a intruchipat-o pe frumoasa Leili, legendara eroină a poemului lui Nizami, în filmul-feerie inspirat de baletul compozitorului Serghei Balasanian. De data asta însă, Șaraf-banu dansează în decorul natural al pădurii și eringurilor tadjice umbrite de culmile munților.

tică mi-a dăruit-o însă, cinematografia. Cel dintîi film în care am jucat a fost „Mexicanul” după Jack London, unde mi s-a atribuit un rol episodic.

Un eveniment hotărîtor în viața mea a fost întîlnirea cu doi mari cineaști: regizorul Mihail Kalatozov și operatorul Serghei Urusevski, cu prilejul turnării filmului „Zboară cocorii”. Au acceptat alegerea mea de la prima probă. Încrederea pe care mi-au arătat-o mi-a dat aripi, m-a ajutat să ies din rezerva obișnuită, să-mi înving tracul atît de neplăcut.

Așa încît, am acceptat bucuroasă să joc în următorul film al lui Kalatozov: „Scrisoare neexpediată”. Rolul pe care-l interpretez în acest film — geologul Tania, diferă foarte mult de cel al Veronikăi. Multe din evenimentele filmului „Zboară cocorii” erau prezentate prin intermediul Veronikăi. În „Scrisoarea neexpediată” narațiunea o face regizorul. Atenția spectatorului e îndreptată spre evenimentele filmului care precumpănesc asupra sen-

reacționează sincer, deschis, în toate împrejurările. Trece foarte repede de la un sentiment de surpriză sau bucurie la o stare de meditație. Are o fire sensibilă, își exprimă sentimentele cu forță și pasiune, și nu reușește să se ascundă atunci cînd încearcă o puternică emoție, fie că este vorba despre o mare bucurie ori despre o mare durere.

Veronika era un personaj din perioada Războiului de Apărare a Patriei. Războiul i-a răpit totul: căminul, familia, Iogodnicul, profesia. Tragedia Veronikăi era tragedia unei întregi generații. În timpul războiului eu am fost copilă încă. De aceea am citit foarte mult despre împrejurările de atunci și am stat de vorbă cu femeia a căror soartă se apropia de aceea a eroinei. Veronika era tînără. În clipa cînd filmul lua sfîrșit viața ei se afla încă la început.

În ce-o privește pe Tania, ea e un om format atunci cînd spectatorul face cunoștință cu dînsa. Încă din anii de școală Tania visa să întreprindă călătorii în ținuturi inde-

Reflector

În orașelul cinematografic Babelsberg din R.D. Germană se construiesc decorurile pentru viitorul film „Capriciu italian”. Filmul va ilustra momente din viața dramaturgului Carlo Goldoni, și anume perioada petrecută de acesta la Veneția, unde au fost scrise și jucate primele-i piese. Regizorul italian Glauco Pellegrini, care realizează filmul, l-a invitat să joace în unul din rolurile principale pe Nikolai Cerkasov.

Cea mai recentă producție a studiourilor „Uzbek-film” din Tașkent este o comedie intitulată „Despre asta se vorbește-n tot cartierul”. Eroinele filmului sînt șase femei, iar acțiunea se petrece în diverse colțuri ale orașului Tașkent: pe șantierele de locuințe, în ateliere de uzine, pe străzi și în parcuri.

Printre noile documentare turnate la Moscova se află și un film biografic consacrat dramaturgului sovietic Vsevolod Vișnevski. Creația dramaturgului este ilustrată cu fragmente din piesele sale jucate pe scenele sovietice și străine.

Regizorul Stanislav Rostotki, autorul filmelor „S-a întimplat la Penkov” și „Stele de mai” a vizitat țara noastră acum cîteva luni. În numărul 7 al revistei „Iskusstvo kino” S. Rostotki publică impresii despre cinematografia românească. Tînărul regizor relatează astfel despre activitatea desfășurată în momentul de față la centrul cinematografic de la Buftea, despre discuțiile sale cu scenariști și regizori romîni, făcînd în același timp aprecieri asupra creațiilor noastre cinematografice pe care a avut prilejul să le vizioneze.

În curînd, orice film pentru ecran obișnuit va putea fi vizionat pe ecran lat. Un talentat inginer sovietic, A. M. Bærer, a găsit o metodă ingenioasă. Folosînd aparatul de proiecție pentru filmele cu peliculă îngustă, el reduce înălțimea cadrului și în același timp mărește lățimea acestuia cu cîte un milimetru de fiecare latură. În felul acesta, imaginea devine de două ori mai apropiată privirilor spectatorilor. Adaptarea aparatelor de proiecție pentru noul sistem cinematic poate fi făcută cu mare ușurință.

23 August sărbătorit în Uniunea Sovietică

La 23 August, popoarele Uniunii Sovietice au sărbătorit cea de a 16-a aniversare a eliberării României de sub ocupația fascistă, eveniment mare în istoria poporului român. În cei 16 ani care au trecut, harnicul și talentatul popor român, sub conducerea înțeleaptă a partidului său, a dobândit succese minunate în construirea socialismului. Sute de noi uzine și fabrici, recolte bogate pe ogoarele gospodăriilor colective, o cultură nouă, originală — toate acestea pot fi realizate numai de un popor stăpîn pe soarta lui, care-și consacră cu propriile-i mâini un viitor fericit.

An de an devine tot mai puternică prietenia frățească dintre popoarele Uniunii Sovietice și României.

Oamenii sovietici se bucură sincer de succesele prietenilor români. Căci aceste succese sînt și succesele noastre, succesele în regului lagăr socialist, succesele forțelor păcii în lume.

Iată de ce ziua de 23 August a fost sărbătorită cu o mare amploare în Uniunea Sovietică.

Din inițiativa Asociației de prietenie sovieto-română la Moscova, Leningrad, Kiev, Chișinău, Riga, precum și în capitalele altor republici unionale, în multe orașe și regiuni, în întreprinderi, colhozuri, în institute științifice și în școli — pretutindeni au avut loc adunări festive, seri ale prieteniei româno-sovietice, întâlniri emoționante cu oaspeții din România. Veleți și succesori poporului român le-au fost consacrate conferințe, expunerți, discursuri, expoziții și vitrine cu fotografii. În zilele din preajma și de după sărbătoare în cinematografele sovietice au rulat filme românești, pe estradele de concert a răsunat fermecătoarea muzică românească, la radio și televiziune s-au organizat emisiuni speciale.

În ziua de 23 August, la Moscova, la uzina de rulmenți nr. 1, la tipografia „Krasnii proletari” și în alte întreprinderi au avut loc seri închinată prieteniei româno-sovietice. În sala de expoziții a Uniunii artiștilor plastici s-a deschis expoziția de artă populară românească, elocventă mărturie a înălțării simț artistic al poporului român. Tot la Moscova, la cinematograful „Hudojstvennii” a fost organizată o săptămână a filmului românesc.

Muncitorii și colhoznicii, oamenii de știință și de artă, întregul popor sovietic urează poporului frate român noi succese în marea operă de construcție socialistă.

T. Zueva

vicepreședintă a Uniunii Asociațiilor sovietice de prietenie și legături culturale cu țările străine

Telegrame primite de Consiliul General A.R.L.U.S.

Cu prilejul celei de a 16-a aniversări a eliberării Patriei noastre de sub jugul fascist, pe adresa Consiliului General A.R.L.U.S. au sosit numeroase telegrame de felicitare din toate colțurile Uniunii Sovietice și din alte țări socialiste. Astfel, A.R.L.U.S. și întregul popor român au primit calde urări prietenesti din partea prezidiului Uniunii Asociațiilor sovietice de prietenie și legături culturale cu țările străine și a conducerii Asociației de prietenie sovieto-română, din partea Ambasadei sovietice din București, a filialelor Asociației de prietenie sovieto-română din R.S.S. Ucraineană, R.S.S. Bielorusă, R.S.S. Gruzină, R.S.S. Kazahă, R.S.S. Letonă, R.S.S. Estonă, R.S.S. Kirghiză ș.a., din partea unor întreprinderi membre colective ale Asociației de prietenie sovieto-română și a unor organizații obștești, precum și din partea Asociațiilor de prietenie cu Uniunea Sovietică din R. P. Bulgaria și R. D. Germană.

În textul lor laconic, concis, telegramele exprimă sincerele sentimente de admirație ale prietenilor noștri sovietici față de realizările dobândite de poporul nostru și urări de noi succese.

„Noi oamenii sovietici sîntem deosebit de bucuroși că în anii puterii populare poporul român, sub conducerea încreștată a P.M.R., a dobândit succese minunate în construirea socialismului... Permiteți-ne, dragi tovarăși, să vă urăm noi și mari izbiri în ce privește traducerea în viață a mărețului program trasat de Congresul al III-lea al P.M.R.”, se spune în telegrama semnată de Nina Popova, președinta Uniunii Asociațiilor sovietice de prietenie și legături culturale cu țările străine și Evgheni Afanasenko, președintele Asociației de prietenie sovieto-română.

Cuvinte la fel de calde se pot citi în fiecare din telegramele primite, expresie a sentimentelor prietenesti pe care le nutresc față de poporul nostru popoarele Uniunii Sovietice, popoarele întregului lagăr al socialismului.

În sala de expoziții a Uniunii artiștilor plastici din Moscova s-a deschis o expoziție de artă populară românească, vizitată cu mult interes de cetățenii capitalei sovietice.

Cu oaspeții sovietici pe Valea Prahovei...

După un popas de câteva zile pe litoralul Mării Negre, grupul de turiști sovietici care ne vizitează țara la inițiativa Asociației de prietenie sovieto-române s-a îndreptat spre Valea Prahovei spre a cunoaște și frumusețile acestui colț de țară. Breaza, Sinaia, hotelul „Alpin” de la Cota 1400 de unde se deschide priveliștea panoramică a Văii Prahovei, Poiana Tapului, Bușteni, Azuga, Predeal... Tot atâtea mărgăritare presărate de-a lungul sinuoasei Văi a Prahovei pe care turiștii sovietici au știut să le prețuiască cum se cuvine.

Dar nu numai frumusețile naturii, priveliștea mărețată a Carpaților i-a impresionat. Ci mai cu seamă au fost adine emoționați de manifestările de prietenie cu care au fost întâmpinați pretutindeni, pe unde i-au purtat pașii.

La Sinaia, de pildă, li s-a făcut o primire cu adevărat sărbătorească. În spațiosul parc din centrul orașului oaspeții sovietici au fost întâmpinați cu aplauze și cuvinte prietenesti de peste 3.000 de oameni ai muncii din localitate și împrejurimi, adunați în marele amfiteatru natural format de pantele parcului. Salutați cu căldură de reprezentanții ai A.R.L.U.S.-ului, ei au admirat, timp de câteva ceasuri, dimpreună cu noile lor cunoștințe, cu care au legat repede prietenșug, talentul, îndemnarea cu care formații artistice fruntașe din regiune au interpretat cîntecele și jocurile populare românești și sovietice.

Dar mai emoționantă decît toate a fost întâlnirea de la Breaza. S-a mai vorbit despre strînsele legături de prietenie pe care elevii și profesorii Școlii medii nr. 1 din Breaza le întrețin, de peste 8 ani, cu elevii și profesorii școlii nr. 182 din Moscova, membră colectivă a Asociației de prietenie sovieto-română. În grupul de turiști sovietici se află și Ghenrih Trainin, directorul de studii al acestei școli sovietice care, profitînd de vizita sa în România, a ținut cu orice preț să-i viziteze, dimpreună cu tovarășii săi, pe vechii lui prieteni din Breaza.

În sala de festivități a școlii, împodobită cu scoarțe și cusături românești, turiștii sovietici au fost întâmpinați de pionieri cu flori, iar de directoarea școlii și întreg corpul profesoral cu cuvinte calde de bun sosît și puternice stringeri de mînă. Oaspeții au putut astfel cunoaște mai îndeaproape activitatea Asociației iubitorilor limbii ruse și a cercului „Prietenii radiodifuziunii sovietice”, despre care ținărul și entuziastul profesor din Moscova le povestise atîtea de-a lungul călătoriei. Emoționat, cu sclipiri de bucurie în ochi, profesorul Trainin a recunoscut la muzeul școlii darurile trimise elevilor români de pionierii sovietici între care, recent, o machetă a primului satelit sovietic, revista „Drujba” pe care elevii din Breaza o editează și o trimît prietenilor din Uniunea Sovietică, albume de fotografii sovietice. La rîndul său, îndepărtatul oaspe le-a transmis celor de față salutul elevilor din Moscova, istorisindu-le

despre activitatea pe care aceștia o depun pentru strîngerea legăturilor dintre cele două popoare.

Impresiile turiștilor sovietici despre cunoștințele făcute, despre locurile vizitate? E deajuns să arătăm aici că pe Guliam Mahkamov, directorul Institutului de cercetări medicale din Tașkent l-au impresionat puternic minunatele condiții de odihnă pe care le au oamenii muncii pe litoral și la munte, că lui Boris Bondarev, directorul Șantierului de construcții-Fergana, i-au plăcut foarte mult construcțiile noastre pe care le-a admirat la Eforie, București și pe Valea Prahovei, că, fire mai poetică, profesoara Alla Kovaleva s-a simțit puternic atrasă de frumusețile naturii românești, că Ilie Blaj, președintele colhozului „V. I. Lenin” din R. S. S. Moldovenescă nu-l va uita pe Nicolae Hudîțeanu, președintele G.A.C. Comana din regiunea Constanța, pe care grupul de turiști a vizitat o anumt câteva zile. „Și, eu totuși laolaltă, ne-a mărturisit Vladimir Pavlov, conducătorul delegației, sîntem nospus de bucuroși de realizările voastre pe calea construirii socialismului. Vom păstra o amintire neștearsă poporului român, atît de ospitalier, de prietenos”.

Alexandru Brătescu

SPORT

Primele zile ale Olimpiadei

„Fie ca cea de-a 17-a ediție a Jocurilor Olimpice să contribuie la întărirea continuă a legăturilor frățești dintre sportivii diferitelor țări”.

Aceste cuvinte, cuprinse în mesajul pe care președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, l-a adresat participanților Olimpiadei de la Roma, rezumă spiritul întrecerilor sportive pe care le adăpostește în aceste zile „orașul etern”, spirit de pace și prietenie.

Cele 37 medali de aur, 29 de argint și 32 de bronz cucerite în 1956 la Melbourne au demonstrat clasa mondială a sportului sovietic. O astfel de performanță nu este ușor de depășit, dar, cum spunea corespondentul ziarului „Izvestia”, sportivii sovietici se vor strădui s-o facă.

Jocurile Olimpice abia au început. Dar chiar în aceste prime zile, cînd încă n-a intrat în luptă „grosul forțelor” participante, s-au înregistrat unele rezultate de valoare. La Basilica di Masenzio, unde se dispută întîlnirile de lupte, specătorii au putut aplauda victoriile lui Virupaev și Koridze. Pe apele lacului Albano, unde se întrec canotorii, sportivii sovietici se află în primele locuri.

De asemenea la box, polo pe apă, pentatlon modern, baschet, concurenții sovietici au arătat de la primele întîlniri eliminatorii o formă bună care le îngăduie cele mai mari speranțe.

Lupta sportivă este abia la început. Dar, în timp ce pe stadioane, în bazinele de înot, pe lacul Albano sau în celelalte baze sportive întrecerile se desfășoară sub semnul ambiției și rivalității sportive, dincolo de incinta în care stăpînesc arbitrii, în satul olimpic, în Roma cea plină de comori culturale, între sportivii diferitelor țări se leagă prietenii trainice. Oamenii care se înțeleg doar prin semne sau cu ajutorul citorva cuvinte de curînd învățate vizitează împreună impresionantele vestigii arhitectonice ale trecutului Romei, muzee, palate și reușesc să schimbe impresii, să se apropie unul de altul. Dînd exemplul, o delegație de conducători ai lotului sovietic de atletism a făcut o vizită, în satul olimpic, sportivilor americani. S-a stat de vorbă prieteneste și, la plecare, delegația sovietică a oferit mici cadouri noulor prieteni.

Această înlărire a legăturilor frățești între sportivii lumii, despre care vorbea N. S. Hrușciov în salutul său adresat „olimpicilor”, constituie marele, adevăratul sens al Olimpiadei scump iubitorilor de prelutindenți ai sportului.

P. Voinescu

Premieră

LA CINEMATOGRAFELE:

„Magheru” și „I. C. Frimu”

O producție a studioului „Gruzia-film”

ULTIMA ZI,
PRIMA ZI

Scenariul: S. DOLIDZE, E. AGRANOVICI.

Regia: S. DOLIDZE.

Imaginea: L. PAATAȘVILI.

Muzica: D. I. GVRADZE.

cu

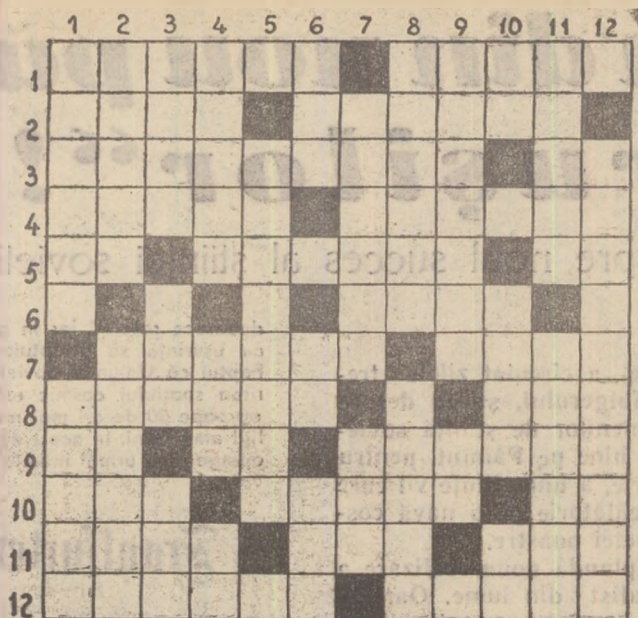
S. ZAKARIADZE, B. MIRIANASVILI, M. GORGHILADZE, A. VASADZE, D. JORJOLIANI, O. KOBERIDZE.

PĂDUREA

ORIZONTAL: 1) Soră mezină a codrului — Codru... comestibil. 2) „Codru-și bate frunza în / Dintre ramuri de...” (M. Eminescu) — Găteală de vară a codrului. 3) Autorul romanului „Măria Sa Puiul pădurii”, al povestirii „Dumbrava minunată” etc. — Ape! 4) „Rădăcinile sint...” roman de Zaharia Stancu — Podoba bradului. 5) Soarele din ramuri! — Stilpii codrului — Teofil Dumbrăveanu, autorul volumului de versuri „Ascultați ca spune vântul”. 6) Pozne. 7) Pajiști în codru — Aripile lui erau din... pădure. 8) Codrul doina i-o ascultă — Ceasuri. 9) Sfirșitul lui Tartacot! — Calul din față! — Lăută. 10) Copac... cu stele! — A scris cartea „Alei codrului firtate” — In pelin! 11) Stinjen — de — pădure — Peninsula în Maroc — Popor italic. 12) Scriitor sovietic, autorul romanului „Pădurea ru-sească” — „...în codru” poezie de G. Coșbuc.

VERTICAL: 1) Cîntărețele codrului... — „și unul care ascultă. 2) Me-

taforă pentru codri, țam-na — Urmăreau haiducii în codru. 3) Diminutiv feminin — Frunze —...de Janeiro. 4) Pronume nehotărît. — Fata din „grădină!” — Om luat din somn! 5) „Hai în codrul cu... / Unde isvoare plîng în vale / Stînca stă să se prăvale / În prăpastia măreață (M. Eminescu) 6) Popor în Africa — Sfirșit de dans! — ...Nicolaevici Tolstoi,

autorul povestirii „Cei trei urși”. 7) Fiori de groază... în codru! — Exclamație! 8) Așezare — Piatră acră 9) Nefolostori — Campion. 10) Zi sucită! — Dialog... de unul singur în codru — Ion și-a pierdut capul! 11) Nimic — Are rol și în piesa „Pădurea” de A. N. Ostrovski. 12) Locuitoare din pădure, titlul unei povestiri de Ion Slavici.

In curînd pe ecranele Capitalei:
O producție a studioului „Mosfilm”

EUGÉNIE GRANDET

după opera cu același nume de Honoré de Balzac

Scenariul și regia: SERGHEI ALEXEEV. Imaginea: V. DOMBROVSKI, Muzica: V. IUROVSKI

cu
S. MEJINSKI, E. TURCEANINOVA, A. ȘENGHELAIA,
M. KOZAKOV, A. GRUZINSKI, E. VELIHOV,
V. VLADISLAVSKI, V. HOHREKOV, T. PANKOVA

Dezlegările jocurilor publicate în luna august

NR. 31 BALET

1) Bohuri — Flacăra 2) Ales — Splai — Rom 3) Le — Ab — Roc — Sama 4) Ego — Amor — Balet 5) R — Balakirev — 00 6) Icar — Cocorul — R 7) No — Scufite — Ak — 8) Ari — Ilici — Azil — 9) Pădurea — Boare 10) — V — Dulov — Ur — Rog 11) Ar — Bis — Ulanova — 12) Loto — Umrihin — T 13) Slava — Gaianeh.

NR. 32 MOZAIC

1) H — Popov — Ribak 2) Ot — Sokolova — A 3) Tania — Lobanov 4) Elen — Somin — Pe 5) Lip — Sedot — Lar 6) — Saporin — Mari 7) L — Simonov — Din 8) Atarov — Satin — 9) Perov — Rozen — V 10) Oleg — Lev — Riga 11) Na — Oboi — Tenor 12) Alaverdi — Kara.

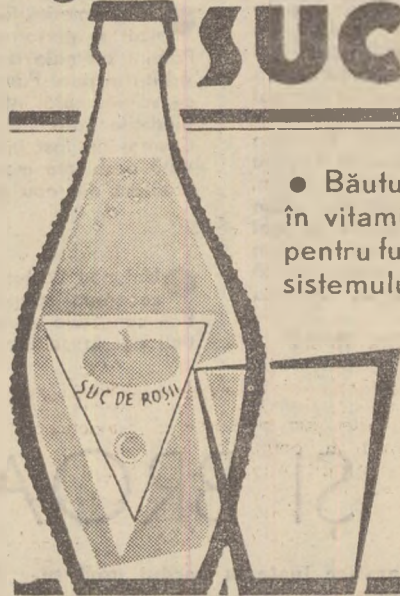
NR. 33 PRIN MOSCOVA

1) Gum — Trud — Abili 2) Ajaev — Moscova — 3) Ri — T — Corp — Lais 4) I — Bajov — Oton — A 5) — Sal — R — Prut — Kt 6) Motai — Metrouri 7) Aku — Oparin — Der 8) Lomonosov — Mama 9) H — Rudin — Sari — 10) I — Catun — Cirit 11) Zis — Riga — Nina 12) Oamenii — Ribak — R.

NR. 34 LITERATURA

1) Grin — Basm — Obi 2) Aurora — Tapir 3) Is — Ri — Vela — As 4) Alfons — Panova 5) Nard — Ușacov — V 6) Eni — Ivanov — Ka 7) H — Șolohov — Pan 8) — V — Firav — Must 9) Laminor — Vassa 10) Ilot — Vadetki — 11) D — Re — Rile 12) Igor — On — R 13) Naz — S — Lm 14) — Doi — Olea 15) Neva — Volk.

Consumați SUC de ROSII

● Băutură naturală, gustoasă, bogată în vitamina A și C ● Foarte indicată pentru funcționarea normală a digestiei, sistemului nervos, etc. ● Combate: astenia, anemia etc.

Se recomandă atât pentru adulți cit și pentru copii de toate virstele.

Cereți această băutură la toate magazinele și chioșcurile alimentare.

O sursă naturală de energie și sănătate:

LAPTE PASTEURIZAT

la sticle

Cumpărați zilnic lapte pasteurizat (la sticle) de la magazinele alimentare ale comerțului de stat

Intreprinderea de industrie locală

„C. Burcă”

FĂLTICENI — str. G. Dimitrov 111

Produce și livrează:

- stupi sistematici, sistem „Dadant”
- produse de fringhierie (otgoane, fringhii, căpește, guri ham etc.)
- mobilă de bucătărie tip „Păltiniș” și tip „Fălticeni”
- sofale de 1 și 2 persoane, cu fața din dril înflorat
- dormitoare tip „Sibiu”
- mobilier școlar (pupitre, catedre, table și dulapuri arhivă)

Toate produsele sînt de bună calitate

PREFERAȚI BOCANCII

produși de
fabrica de piele
și încălțăminte
Rimnicu-Vilcea

Sînt durabili
și aspectuoși

„Să ne scoatem din nou pălăria în fața rușilor“!

Opinia publică internațională despre noul succes al științei sovietice

Orice s-ar întâmpla până la sfârșitul lunii este limpede că luna august 1960 va intra în istorie ca o perioadă de progres important în opera de pătrundere a omului în spațiul cosmic.

...Trebuie să recunoaștem cu toată sinceritatea că succesul sovietic din august îngăduie să se vorbească de o nouă depășire considerabilă a Statelor Unite în ramurile importante ale cercetărilor cosmice. Uriașele dimensiuni ale ultimului satelit sovietic dovedesc din nou superioritatea sovietică în ce privește forța rachetelor necesare pentru plasarea pe orbită a navelor foarte grele. Și dacă este adevărată afirmația sovietică că containerul a aterizat la o distanță

In întreaga lume a circulat zilele trecute, cu înțepala fulgerului, știrea despre noul succes al oamenilor de știință sovietici: înapoierea cu bine pe Pământ, pentru prima oară în istorie, a unor ființe vii care au făcut o lungă călătorie pe o navă cosmică în jurul planetei noastre.

Întreaga lume aplaudă noua realizare a primului stat socialist din lume. Oameni de știință din diferite țări, oameni politici, ziare și agenții de presă își exprimă admirația față de noua dovadă a înaltului nivel al științei sovietice. Reproducem mai jos spicuri din ploaia de declarații și articole despre grandiosul succes al științei sovietice cărora îi este sortit să pună bazele noii etape în cunoașterea tainelor universului: avântarea omului în Cosmos.

Pot spune că este un succes remarcabil care deschide calea unor captivante cercetări viitoare menite să completeze cunoștințele de biologie și să ne permită să cunoaștem alte ființe, să elaborăm o nouă biologie.

JEAN ROSTAND

cunoscut biolog și scriitor francez

„Rușii merită fără îndoială toate laudele. Ei au realizat o performanță uimitoare, aducând înapoi pe Pământ animale după ce acestea fuseseră plasate pe orbită în jurul Pământului. Acum e rândul omului. Lucrul se va întâmpla într-un timp destul de scurt, deoarece piedicile care stăteau în calea existenței vietăților în Cosmos au fost învinse și, mai cu seamă a fost rezolvată problema înapoierii lor pe Pământ. Așadar, să ne scoatem din nou pălăria în fața rușilor.

„DAILY MAIL“ (Anglia)

Uniunea Sovietică ocupă primul loc în cursa pentru cucerirea spațiului cosmic. Noua experiență sovietică constituie un mare progres. Este limpede că sovieticii pot lansa încă de pe acum un om cu un satelit

deoarece sateliții lor în greutate de 4,5 tone ar putea cu ușurință să înlăturească o asemenea realizare. Faptul că Uniunea Sovietică deține un avans în cucerirea spațiului cosmic este dovedit de greutatea de aproape 30 de ori mai mare a sputnicilor față de sateliții americani. În acest domeniu America nu o va putea ajunge din urmă înainte de anul 1964. Uniunea So-

vietică are un considerabil avans și în ce privește tehnica dirijării. Greutatea satelitului și posibilitățile de dirijare sînt în strînsă corelație. Cu cit este mai mare instalația de dirijare, cu atît conducerea este mai eficientă. De aceea superioritatea sovieticilor se va menține multă vreme și în acest domeniu.

„FRANKFURTER ALLGEMEINE“ (R.F.G.)

De pretutindeni oamenii socotesc necesar să trimită felicitări pentru faptul că principiile științifice pot fi aplicate atît de bine, pentru realizările încurajatoare în domeniul cercetării Cosmosului de către om. Toți oamenii pot colabora în această nouă inițiativă pentru omnire și se poate aștepta că în ultimă instanță ei vor avea cu toții de cîștigat de pe urma acestui lucru.

președintele Asociației americane pentru promovarea științei
CHONSEY J. LEAK

Pînă vinerea trecută se mai putea pune la îndoială naționalitatea primului astronaut. Astăzi această problemă a fost rezolvată: primul om care va pleca de pe Pământ în spațiul cosmic va fi sovietic.

„L'AURORA“ (Franța)

Pentru prima oară o navă cosmică lansată în ionosferă nu numai că s-a înapoiat cu o precizie uluitoare pe Pământ, la locul fixat, dar două ființe vii, doi ciini au trecut cu bine prin aventura unui ocol efectuat de 18 ori în jurul globului, la o înălțime de 350 km. Acesta este un nou succes extraordinar al sovieticilor.

Tot atît de important ca și faptul că două ființe vii

s-au întors cu bine pe Pământ este și acela că a fost posibilă urmărirea directă a comportării lor la mari înălțimi cu ajutorul unui aparat de televiziune automat. Acest lucru presupune existența unei formidabile energii de transmisie a cărei producere nu mai constituie în mod vădit nici un fel de greutate pentru ruși.

„SÜDDEUTSCHE ZEITUNG“ (R.F.G.)

Înapoierea cabinei cu ființe vii are cea mai mare importanță pentru astronautică. Societatea engleză pentru comunicații interplanetare felicită călduros pe toți savanții și inginerii sovietici care au făcut posibilă această realizare. Sperăm în dezvoltarea continuă a acestui program — plasarea pe orbită a unei nave cosmice cu un om pe bord și înapoierea ei. După ce am auzit de la delegații sovietici amănunte emoționante asupra activității lor, așteptăm cu nerăbdare următorul congres al Federației internaționale de astronautică care va avea loc în octombrie 1961 la New York, unde sperăm să vedem un astronaut sovietic ca oaspete de onoare.

KENNETH GATHLAND
președintele Societății pentru comunicații interplanetare din Anglia

Comparînd greutatea sateliților sovietici și americani înțelegem cit de avansați sînt în acest domeniu specialiștii sovietici. Foarte curînd, un om va lua loc la bordul navei cosmice și acesta va fi fără îndoială un om sovietic.

Atrage atenția în mod deosebit trănicia extraordinară a materialelor din care a fost construită nava

cosmică. Dar clou-ul acestei excepționale călătorii cosmice a fost transmiterea de imagini din Cosmos prin televiziune. Aici s-au făcut simțite din nou precizia și îndrăzneala pe care specialiștii sovietici le-au demonstrat și prin fotografierea părții invizibile a Lunii cu ajutorul stației automate interplanetare.

„COMBAT“ (Franța)

de numai cîteva mîle de punctul fixat — iar în clipa de față nu există nici un motiv de a contesta această afirmație — atunci potențialul sovietic în acest domeniu important depășește fără îndoială tehnica de securitate pe care noi am demonstrat-o luna aceasta. Pe scurt, există impresia că Uniunea Sovietică este mai aproape decît noi de zborul omului în Cosmos și că ea poate să înlăturească acest zbor pînă la sfârșitul anului.

Pînă la recentul succes cosmic al Uniunii Sovietice unii oameni, care iau drept realitate dorința lor, au afirmat că am luat-o înainte în cursa cosmică. Acum, privind dintr-un punct de vedere mai just ne dăm seama că totuși rămînem în urmă... Trebuie să mai facem față unei munci grele și trebuie să mai efectuăm multe cercetări și experiențe costisitoare pentru ca să putem înlătura superioritatea obținută de Uniunea Sovietică.

„NEW YORK TIMES“

ACHILLE ȘI BROASCA

Mal sînt în zilele noastre oameni care susțin că în întrecerea dintre viteazul Achille și broasca țestoasă va învinge neapărat broasca... Sfidînd toate datele existente, președintele Eisenhower a trecut și el de partea sofiștilor, declarînd că S.U.A. dețin primul loc în cercetarea Cosmosului...

Toate ziarele au descris cu lux de amănunte pasionanta călătorie a celor doi ciini întorși din Cosmos. Numele lor este Strelka (Săgeata) și Belka (Veverița). Pentru ca prioritatea să aparțină Statelor Unite ar fi trebuit ca cele două animale să poarte nume englezești. Dar thearrow (săgeata) și the squirrel (veverița) au rămas simple cuvinte în dicționarele englezești în timp ce cuvintele rusești Strelka și Belka fac parte din terminologia cosmică curentă...

Pe ecranele televizoarelor a început să ruleze filmul alcătuit din cadre unice: călătoria a două animale la înălțimi încă neatîns niciodată pînă acum. Dacă ar fi fost ca prioritatea să aparțină americanilor, atunci pe genericul filmului ar fi apărut cuvinte englezești. Dar oamenii au citit genericul în rusește, au urmărit aventurile din timpul călătoriei cosmice și s-au gîndit la fanionul trimis în Lună: cine a atins înălțimi mai mari — secera și ciocanul sau drapelul cu stele al S.U.A.?

Luînd propriile lor dorinți drept realitate, unii au încercat zadarnic să dea bici broaștei țestoase. Aceasta s-a întîmplat mai ales după ce în S.U.A. a fost recuperată o casetă cu filme foto-

grafice luate la bordul unui satelit. Dar între cîteva fotografii și un film întreg e o distanță care mai trebuie încă umplută și „New York Times“ a recunoscut ceea ce oficialitățile americane încearcă zadarnic să ascundă: „Programul Uniunii Sovietice, care prevede trimiterea omului în Cosmos depășește considerabil eforturile Statelor Unite în acest domeniu“.

Sateliții americani, lansați din cînd în cînd, printr-o numeroasă eșecuri, capătă de obicei numele de „Discoverer“, ceea ce s-ar putea traduce prin „Descoperitorul“. Dar trimițîndu-și sateliții guvernul american încearcă să descopere nu atît ceea ce se petrece în Cosmos cit mai ales ceea ce se întîmplă pe pămînt. Fotografii luate de sateliții americani nu vor fi niciodată difuzate publicului larg.

Ele nu conțin date ce se încadrează în sfera științei ci date interesînd cercurile care se ocupă cu spionajul. Despre „Discovererii“ americani a și început de altfel să se vorbească ca despre niște „Powersi mecanici“...

După ce oamenii sovietici au recuperat containerul cu animale, la Londra „Daily Mail“ exclamă: „Ne scoatem din nou pălăria în fața rușilor“. Poți să-ți scoți pălăria în fața celor ce vor să împinzească cerul cu „Powersi mecanici“?

Cînd în Uniunea Sovietică a fost lansat cel dintîi satelit artificial al pămîntului (84 kg) un oarecare general american cădea în ridicol susținînd că „totul nu e decît o bucată de fier care poate

fi lansată de oricine“, (un ziarist a întrebât atunci pe bună dreptate ce s-ar întîmpla dacă bucată de fier sovietică ar cădea în capul generalului american...) Pe măsură ce a crescut greutatea sateliților sovietici a crescut și cantitatea de ridicol în care se scaldă unii. Astăzi, cînd oamenii de știință sovietici au lansat o navă cosmică de aproape cinci tone ridicolul s-a transformat în furie: e ca și cum conducătorii Statelor Unite au simțit cele 5.000 de kg nu atît zburînd deasupra capului, cît mai ales atîrnîndu-le de picioare...

Pretutindeni în lume oamenii se bucură de succesele sovietice în cercetarea Cosmosului. Simțămîntului de mîndrie i se adaugă criteriile rațiunii: toți își dau seama că avansul sovietic este nu numai un avans tehnic, ci și unul politic. Oamenii sovietici cuceresc pas cu pas Cosmosul nu în scopuri războinice ci în scopuri absolut pașnice. Americanii pregătesc „Powersi“ ai Cosmosului, dar președintele Federației internaționale de astronautică, (care-și va ține Congresul în 1961 la New York) a declarat că speră să aibă ca oaspete de onoare un astronaut sovietic. Pot spera „Powersii“ să-i aștepte cineva cu flori?

Avansul sovietic în cucerirea spațiului cosmic sădește în inimile oamenilor optimism: în Cosmos ca și pe pămînt viitorul nu va aparține broaștei ci viteazului Achille cel înțelept și viteaz de picior...

Radu Țiulescu